

RO

RO

RO

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 16.3.2011
COM(2011) 121 final

2011/0058 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)

{SEC(2011) 315 final}

{SEC(2011) 316 final}

CUPRINS

EXPUNERE DE MOTIVE	4
1. CONTEXTUL PROPUNERII	4
2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI	7
3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII.....	9
4. IMPLICAȚIILE BUGETARE	11
DIRECTIVĂ A CONSILIULUI privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB).....	12
CAPITOLUL I DOMENIU DE APLICARE.....	17
CAPITOLUL II CONCEPTE FUNDAMENTALE	18
CAPITOLUL III OPTAREA PENTRU SISTEMUL PREVĂZUT DE PREZENTA DIRECTIVĂ	22
CAPITOLUL IV CALCULAREA BAZEI FISCALE.....	23
CAPITOLUL V CALENDAR ȘI CUANTIFICARE	26
CAPITOLUL VI AMORTIZAREA IMOBILIZĂRILOR	32
CAPITOLUL VII PIERDERI	35
CAPITOLUL VIII DISPOZIȚII REFERITOARE LA INTRAREA ȘI IEȘIREA DIN SISTEMUL PREVĂZUT DE PREZENTA DIRECTIVĂ	36
CAPITOLUL IX CONSOLIDARE	38
CAPITOLUL X INTRAREA ȘI IEȘIREA DINTR-UN GRUP.....	40
CAPITOLUL XI REORGANIZAREA SOCIETĂȚILOR.....	43
CAPITOLUL XII OPERAȚIUNI ÎNTRE GRUP ȘI ALTE ENTITĂȚI.....	44
CAPITOLUL XIII TRANZACȚII ÎNTRE ÎNTREPRINDERILE ASOCIATE	46
CAPITOLUL XIV REGULI ANTI-ABUZ	47
CAPITOLUL XV ENTITĂȚI TRANSPARENTE.....	49

CAPITOLUL XVI REPARTIZAREA BAZEI FISCALE CONSOLIDATE.....	50
CAPITOLUL XVII ADMINISTRAȚIE ȘI PROCEDURI.....	56
CAPITOLUL XVIII DISPOZIȚII FINALE	66
ANEXE	69
ANEXA I.....	69
ANEXA II	73
ANEXA III.....	75
FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ PENTRU PROPUNERI.....	78

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Printr-o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB) se urmărește eliminarea anumitor obstacole fiscale majore aflate în calea creșterii. În absența unor reguli comune în materie de impozit pe profit, interacțiunea sistemelor fiscale naționale conduce deseori la supraimpozitare și dublă impunere, iar societățile suportă sarcini administrative împovărătoare și costuri mari de conformare cu legislația. Această situație descurajează investițiile în UE și, ca urmare, este în contradicție cu prioritățile Strategiei Europa 2020 - O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii¹. CCCTB este o inițiativă importantă în procesul de eliminare a obstacolelor care stau în calea finalizării pieței unice², reprezentând potrivit Analizei anuale a creșterii³ o inițiativă de stimulare a creșterii căreia trebuie să i se acorde prioritate pentru stimularea creșterii și crearea de locuri de muncă.

Abordarea comună propusă ar asigura coerența sistemelor fiscale naționale, dar nu ar armoniza ratele de impozitare. Trebuie încurajată concurența loială în privința ratelor de impozitare. Diferențele dintre rate permit menținerea unei anumite concurențe fiscale pe piața internă, iar existența unei concurențe fiscale loiale, bazate pe rate, conferă mai multă transparență și permite statelor membre să ia în considerare atât competitivitatea pe piață, cât și nevoile lor bugetare atunci când fixează ratele de impozitare.

CCCTB este compatibilă cu regândirea sistemelor fiscale și trecerea la o fiscalitate mai ecologică și mai favorabilă creșterii, promovată în Strategia Europa 2020. Unul dintre principalele obiective ale propunerii a fost elaborarea unei baze comune care să sprijine cercetarea și dezvoltarea. În cadrul CCCTB, toate costurile legate de cercetare și dezvoltare sunt deductibile. Propunerea de față va acționa ca un stimulent pentru societățile care optează pentru sistem, astfel încât ele să continue să investească în cercetare și dezvoltare. În măsura în care există pierderi economice care să se compenseze transfrontalier, consolidarea în cadrul CCCTB tinde să comprime baza fiscală comună. La modul general însă, baza comună va conduce la o bază medie la nivelul UE mai largă decât cea din momentul de față, în principal datorită opțiunii reținute pentru amortizarea activelor.

În ziua de astăzi, unul dintre principalele obstacole de pe piața unică este costul ridicat al respectării formalităților legate de prețurile de transfer utilizând principiul deplinei concurențe. În plus, modul în care grupurile puternic integrate au tendința de a se organiza indică cu tărie că este posibil ca stabilirea prețurilor pentru fiecare tranzacție în parte în baza principiului „deplinei concurențe” să nu mai fie metoda cea mai potrivită pentru repartizarea profitului. În UE, compensarea transfrontalieră a pierderilor este posibilă doar într-un număr limitat de circumstanțe, ceea ce conduce la supra-impozitarea societăților angajate în activități transfrontaliere. În plus, rețeaua de convenții pentru evitarea dublei impuneri nu reprezintă o

¹ Comunicare a Comisiei, „Europa 2020 - O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii” - COM(2010) 2020, 3.3.2010.

² Comunicare a Comisiei, „Către un Act privind piața unică - Pentru o economie socială de piață cu grad ridicat de competitivitate - 50 de propuneri pentru optimizarea muncii, a activităților comerciale și a schimburilor reciproce” - COM(2010) 608, 27.10.2010.

³ Comunicare a Comisiei, „Analiza anuală a creșterii: formularea răspunsului cuprinzător al UE la criză”, COM(2011) 11, 12.1.2010.

soluție adecvată pentru eliminarea dublei impuneri pe piața unică, având în vedere că este concepută pentru a funcționa într-un context bilateral la nivel internațional și nu într-un cadru strâns integrat.

CCCTB este un sistem cu reguli comune pentru calcularea bazei fiscale a societăților cu rezidența fiscală în UE și a filialelor situate în UE ale societăților din țări terțe. Mai exact, cadrul fiscal comun stabilește reguli de calculare separată a rezultatelor fiscale ale fiecărei societăți (sau filiale), de consolidare a acestor rezultate, atunci când există și alți membri în grup, și de repartizare a bazei fiscale consolidate fiecărui stat membru eligibil.

CCCTB va fi disponibilă pentru societățile de orice mărime. Societățile multinaționale nu vor mai întâmpina anumite obstacole pe piața unică, iar IMM-urile vor suporta costuri mai mici de conformare cu legislația în momentul în care decid să își extindă activitatea comercială în alt stat membru. Sistemul este opțional. Având în vedere că nu toate societățile desfășoară activități comerciale transfrontaliere, CCCTB nu va obliga societățile care nu doresc să se extindă în afara granițelor naționale să treacă la noul sistem fiscal.

Armonizare va implica doar calcularea bazei fiscale și nu va afecta conturile financiare. Prin urmare, statele membre își vor menține normele naționale de contabilitate financiară, iar sistemul CCCTB va introduce reguli autonome de calculare a bazei fiscale a societăților. Aceste reguli nu vor afecta pregătirea conturilor anuale sau a celor consolidate.

Nu există nicio intenție de extindere a armonizării la ratele de impozitare. Fiecare stat membru va aplica propria sa rată de impozitare la partea sa din baza fiscală a contribuabililor.

În cadrul CCCTB, grupurile de societăți vor trebui să aplice un singur set de norme fiscale în întreaga Uniune și să trateze doar cu o singură administrație fiscală (ghișeul unic). O societate care optează pentru CCCTB nu mai intră sub incidența dispozițiilor naționale în materie de impozit pe profit în ceea ce privește aspectele reglementate de normele comune. O societate care nu îndeplinește condițiile impuse de CCCTB sau nu optează pentru cadrul oferit de CCCTB rămâne sub incidența dispozițiilor naționale în materie de impozit pe profit care pot conține și anumite sisteme specifice de stimulente fiscale în favoarea cercetării și dezvoltării.

Societățile care desfășoară activități transfrontaliere vor beneficia de introducerea compensării transfrontaliere a pierderilor și de reducerea costurilor de conformare cu legislația în materie de impozit pe profit. Permitearea consolidării imediate a profiturilor și pierderilor în vederea calculării bazelor impozabile la nivelul UE este un pas în direcția reducerii supra-impozitării în situații transfrontaliere și, prin urmare, în direcția îmbunătățirii condițiilor de neutralitate fiscală între activitățile la nivel național și cele transfrontaliere, pentru a exploata mai bine potențialul pieței interne. Calculele efectuate pe un eșantion de societăți multinaționale din UE arată că, în medie, aproximativ 50% din grupurile multinaționale nefinanciare și 17% grupurile multinaționale financiare ar putea beneficia de compensarea transfrontalieră imediată a pierderilor.

Un avantaj major al introducerii CCCTB va fi obținerea unei reduceri a costurilor de conformare cu legislația suportate de societăți. Conform studiilor efectuate, în cadrul CCCTB reducerea costurilor de conformare cu legislația pentru sarcinile recurente legate de impozitare ar fi în jur de 7%. Se așteaptă ca reducerea costurilor reale și percepute de conformare cu legislația să exercite o influență semnificativă asupra posibilității și dorinței firmelor de a se extinde la nivel internațional pe termen mediu și lung. Se preconizează că CCCTB se va concretiza în economii importante la nivelul timpului alocat conformării cu

legislația și a cheltuielilor în cazul societăților-mamă care înființează o nouă filială într-un alt stat membru. În medie, experții fiscali care au participat la studiu estimează că o societate mare cheltuiește peste 140 000 EUR (0,23% din cifra de afaceri) pe cheltuieli legate de impozitare atunci când deschide o nouă filială în alt stat membru. CCCTB va reduce aceste costuri cu 87 000 EUR sau cu 62%. Economii pentru o societate medie sunt și mai importante, estimându-se că costurile vor scădea de la 128 000 EUR (0,55% din cifra de afaceri) la 42 000 EUR, ceea ce reprezintă o scădere cu 67%.

Propunerea va fi benefică pentru societățile de toate mărimile, dar prezintă o importanță deosebită ca parte a efortului de susținere și încurajare a IMM-urilor pentru a beneficia de avantajele pieței unice, conform prevederilor din Revizuirea „Small Business Act” pentru Europa⁴. CCCTB contribuie în principal la reducerea obstacolelor fiscale și a sarcinilor administrative, făcând mai simplă și mai ieftină extinderea activității IMM-urilor la nivelul UE. CCCTB va însemna că IMM-urile cu activități transfrontaliere care optează pentru sistem vor trebui doar să își recalculeze baza fiscală conform unui nou set de reguli. CCCTB vine în completarea propunerii referitoare la o societate privată europeană (SPE), în curs de examinare în cadrul Consiliului. Un cadru comun de calculare a bazei fiscale pentru societățile din UE ar fi deosebit de util pentru SPE-urile cu activități transfrontaliere.

Prin propunerea de față nu se dorește influențarea veniturilor fiscale, iar impactul asupra repartizării bazelor fiscale între statele membre ale UE a fost analizat. De fapt, impactul asupra veniturilor statelor membre va depinde în ultimă instanță de opțiunile de politică națională cu privire la posibila adaptare a mixului diverselor instrumente fiscale sau a ratelor de impozitare aplicate. În acest sens, este dificil să se estimeze impactul exact asupra fiecărui stat membru în parte. În acest context, ca excepție de la principiul general, dacă rezultatul repartizării bazei fiscale între statele membre nu reflectă în mod echitabil volumul activității, o clauză de salvagardare prevede posibilitatea utilizării unei alte metode. În plus, directiva conține o clauză de analizare a acestui impact după cinci ani de la intrarea în vigoare a directivei.

Pentru statele membre, introducerea unui sistem opțional va însemna, bineînțeles, că administrațiile fiscale vor trebui să gestioneze două sisteme fiscale diferite (CCCTB și impozitul național pe profit). Acest lucru va fi însă compensat de faptul că CCCTB va însemna mai puține oportunități de planificare fiscală pentru societățile care utilizează prețurile de transfer și mai puține neconcordanțe între sistemele fiscale ale statelor membre. Vor fi mai puține diferende care să implice CEJ sau procedura acordului reciproc din convențiile de evitare a dublei impuneri.

Pentru a sprijini administrațiile fiscale ale statelor membre în procesul de punere în aplicare a CCCTB, se prevede mobilizarea programului FISCALIS al UE pentru a sprijini statele membre în eforturile lor de punere în aplicare și gestionare a CCCTB.

Prezenta propunere include un set complet de reguli de impozitare a societăților. Aceasta detaliază modalitatea de optare pentru sistem și de calculare a bazei impozabile, precum și aria și modul de funcționare a consolidării. Propunerea prevede, de asemenea, reguli anti-abuz, definește modul de repartizare a bazei consolidate și modul de gestionare a CCCTB de către statele membre în cadrul unei abordări bazate pe „ghișeu unic”.

⁴ Comunicare a Comisiei, «Revizuirea „Small Business Act” pentru Europa», COM(2011)78 final, 23.2.2011.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

(a) Consultări

În urma publicării în 2001 a studiului privind fiscalitatea întreprinderilor, Comisia a condus o dezbatere publică de anvergură și a organizat o serie de consultări.

Pasul cel mai important în cadrul acestui proces l-a constituit crearea unui grup de lucru (GL CCCTB) format din experți ai administrațiilor fiscale din toate statele membre. GL CCCTB a fost creat în noiembrie 2004 și până în aprilie 2008 s-a reunit de treisprezece ori în sesiune plenară. În plus, au fost create șase sub-grupuri pentru a analiza mai în profunzime anumite domenii specifice; aceste grupuri și-au prezentat lucrările într-un raport înaintat GL CCCTB. Rolul experților naționali a fost limitat la furnizarea de asistență tehnică și consiliere serviciilor Comisiei. GL CCCTB s-a reunit de trei ori și în formulă extinsă (în decembrie 2005, 2006 și 2007) pentru a permite tuturor experților și părților interesate din mediul de afaceri, mediul profesional și mediul academic să își exprime punctul de vedere.

În plus, Comisia a consultat în mod informal și pe baze bilaterale mai multe asociații ale întreprinderilor și asociații profesionale. Unele dintre aceste grupuri de interese și-au prezentat oficial punctul de vedere. Au fost luate în considerare și rezultatele cercetărilor științifice. Astfel, cercetători de renume au împărtășit Comisiei ideile lor cu privire la diferite aspecte ale sistemului.

De asemenea, Comisia a organizat două manifestări, la Bruxelles (aprilie 2002) și la Roma (decembrie 2003 în cooperare cu președinția italiană). În februarie 2008 a avut loc la Viena o altă conferință, co-sponsorizată de Comisie și de o instituție universitară, în cadrul căreia s-au discutat în detaliu mai multe elemente legate de CCCTB. În fine, la 20 octombrie 2010, Comisia a consultat experți din statele membre, mediul de afaceri, grupuri de reflecție și mediul academic cu privire la anumite aspecte pe care serviciile sale le-au examinat și le-au dezvoltat de la ultima reuniune a GL CCCTB, care a avut loc în aprilie 2008.

(b) Evaluarea impactului

A fost elaborată o evaluare foarte detaliată a impactului. Aceasta înglobează rezultatele următoarelor studii: (i) European Tax Analyzer (ETA); (ii) studiul Price Waterhouse Cooper (PWC); (iii) bazele de date Amadeus și Orbis; (iv) studiul Deloitte și (v) studiul CORTAX.

Raportul respectă orientările Secretariatului general privind evaluările de impact și, prin urmare, oferă: (i) o analiză a procesului de consultare; (ii) o descriere a problemelor existente; (iii) o definiție a obiectivelor politicii; și (iv) o comparație a diferitelor opțiuni de politică cu ajutorul cărora s-ar putea atinge obiectivele enunțate. Concret, este analizată atât o CCTB (bază fiscală comună fără consolidare), cât și o CCCTB (bază fiscală comună cu consolidare), obligatorie și opțională, și este comparat impactul economic, social și de mediu al acestora.

Compararea opțiunilor de politică

Evaluarea impactului analizează diversele opțiuni în scopul de a îmbunătăți poziția competitivă a societăților europene oferindu-le posibilitatea de a-și calcula profiturile realizate la nivelul UE conform unui set unic de reguli și, prin urmare, de a alege un mediu juridic care să li se potrivească cel mai bine nevoilor eliminând costurile fiscale legate de existența a 27

de sisteme fiscale naționale. Raportul analizează patru scenarii principale de politică, care sunt comparate cu scenariul inacțiunii sau scenariul de statu-quo (opțiunea 1):

- (i) O bază fiscală comună opțională a societăților (CCTB opțională): societățile cu sediul în UE (și sediile permanente situate în UE) ar avea posibilitatea să își calculeze baza fiscală conform unui set unic de reguli comune la nivelul UE în loc să utilizeze unul din cele 27 de sisteme naționale de impozitare a profitului. „Contabilitatea separată” (stabilirea prețurilor pentru fiecare tranzacție în parte în conformitate cu principiul „deplinei concurențe”) se va utiliza în continuare pentru tranzacțiile intra-grup, având în vedere că acest sistem nu ar implica o consolidare a rezultatelor fiscale (opțiunea 2).
- (ii) O bază fiscală comună obligatorie a societăților (CCTB obligatorie): toate societățile cu sediul în UE (și sediile permanente situate în UE) care ar putea beneficia de acest sistem ar trebui să își calculeze baza fiscală conform unui set unic de reguli comune la nivelul Uniunii. Noile reguli ar înlocui cele 27 de sisteme naționale de impozitare a profitului existente în prezent. În absența consolidării, repartizarea profitului în tranzacțiile intra-grup va continua să se facă pe baza „contabilității separate” (opțiunea 3).
- (iii) O bază fiscală comună consolidată opțională a societăților (CCCTB opțională): o alternativă la cele 27 de sisteme naționale de impozitare a profitului existente în prezent și utilizarea „contabilității separate” pentru repartizarea veniturilor societăților asociate ar fi un set de reguli comune prin care să se stabilească la nivelul UE o bază fiscală consolidată. Prin urmare, rezultatele fiscale ale fiecărui membru al grupului (societățile cu sediul în UE sau sediile permanente situate în UE) ar fi agregate pentru a forma o bază fiscală consolidată și redistribuite conform unei mecanisme predefinite de repartizare bazat pe o formulă. În cadrul acestui scenariu, societățile cu sediul în UE și/sau sediile permanente situate în UE deținute de societăți cu sediul în afara Uniunii ar putea aplica CCCTB, cu condiția să îndeplinească criteriile de eligibilitate pentru formarea unui grup și toți membrii eligibili ai aceluiași grup să opteze pentru aplicarea regulilor comune („sau toți sau niciunul” – „*all-in all-out*”) (opțiunea 4).
- (iv) O bază fiscală comună consolidată obligatorie a societăților (CCCTB obligatorie): Societățile cu sediul în UE și/sau sediile permanente situate în UE deținute de societăți cu sediul în afara Uniunii ar trebui să aplice regulile CCCTB în măsura în care au îndeplinit criteriile de eligibilitate pentru formarea unui grup.

Evaluarea impactului

Rezultatele economice ale analizei de impact demonstrează că îndepărtarea obstacolelor în materie de impozit pe profit ar permite societăților efectuarea unor alegeri economice mai solide, îmbunătățind astfel eficiența generală a economiei. Opțiunile referitoare la o CCCTB opțională și obligatorie ar avea drept rezultat o prosperitate ușor mai ridicată. CCCTB opțională este preferabilă pentru mai multe motive. Principalele două motive verificate în evaluarea impactului sunt (i) impactul estimat asupra ocupării forței de muncă este mai favorabil și (ii) se evită să se impună tuturor societăților din Uniune (indiferent dacă își desfășoară activitatea în unul sau mai multe state membre) schimbarea metodei de calculare a bazei lor fiscale.

Reformele analizate sunt potențial asociate cu importante efecte dinamice pe termen lung. Se așteaptă ca aceste efecte să se materializeze în principal prin reducerea incertitudinii și a costurilor (reale și percepute) pe care le suportă în momentul de față societățile care își desfășoară activitatea în mai multe jurisdicții. În cele din urmă, acest lucru se va traduce prin creșterea investițiilor transfrontaliere în Uniune, atât ca urmare a extinderii societăților multinaționale europene și străine, cât și a realizării de noi investiții în alte state membre de către societățile pur-naționale. Este posibil ca în special eliminarea costurilor suplimentare de respectare a legislației asociate obligației de a respecta diferitele norme fiscale din Uniune și de a trata cu mai multe administrații fiscale (principiul „ghișeului unic”) să contribuie la îmbunătățirea capacității societăților de a se extinde transfrontalier. Această perspectivă ar trebui să se dovedească deosebit de avantajoasă pentru întreprinderile mici și mijlocii care, în situația actuală, sunt cele mai afectate de costurile mari de conformare la legislație.

Deși evaluarea impactului subliniază că impactul final al introducerii unei CCCTB asupra veniturilor fiscale globale depinde de opțiunile de politică ale fiecărui stat membru în parte, este important ca statele membre să acorde o atenție sporită efectelor de venit, în special în contextul situației bugetare dificile cu care se confruntă numeroase state membre.

La modul general, noile reguli privind baza comună vor conduce la o bază medie la nivelul UE mai largă decât cea din momentul de față. În măsura în care există pierderi economice care să se compenseze transfrontalier, consolidarea în cadrul CCCTB tinde să comprime baza fiscală comună.

De fapt, impactul asupra veniturilor statelor membre va depinde în ultimă instanță de opțiunile de politică națională cu privire la posibila adaptare a mixului diverselor instrumente fiscale sau a ratelor de impozitare aplicate. În acest sens, este dificil să se estimeze impactul exact asupra fiecărui stat membru în parte. De altfel, directiva conține o clauză de analizare a acestui impact după cinci ani.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

(a) Temeiul juridic

Legislația în domeniul impozitării directe intră sub incidența articolului 115 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Clauza stipulează că măsurile legislative de apropiere adoptate în temeiul respectivului articol iau forma legală a directivei.

(b) Subsidiaritate

Propunerea de față respectă principiul subsidiarității.

Sistemul CCCTB dorește să elimine obstacolele fiscale, care sunt în principal rezultatul fragmentării Uniunii în 27 de sisteme fiscale diferite, cu care se confruntă societățile când își desfășoară activitatea pe piața unică. Acțiunile necoordonate, planificate și implementate de fiecare stat membru în parte, ar duce la repetarea situației actuale, având în vedere că societățile ar fi în continuare obligate să trateze cu tot atâtea administrații fiscale câte state membre în care sunt impozabile.

Regulile stabilite în propunerea de față, cum ar fi compensarea pierderilor transfrontaliere și restructurările de grup scutite de plata impozitelor, s-ar putea dovedi ineficiente și ar putea să denatureze piața, în special sub forma dublei impozitări sau a neimpozitării, dacă fiecare stat

membru ar aplica propriul său sistem. În mod asemănător, normele naționale disparate de repartizare a profitului nu ar permite ameliorarea procesului actual, destul de complex, de repartizare a profitului între societățile asociate.

Prin natura sa, acest subiect necesită o abordare comună.

Un set unic de reguli de calculare, consolidare și partajare la nivelul UE a bazei fiscale a societăților asociate ar putea atenua denaturările pieței cauzate de interacțiunea actuală a 27 de regimuri fiscale naționale. Mai mult, elementele constitutive ale sistemului, în special compensarea transfrontalieră a pierderilor, transferurile intra-grup de active scutite de plata impozitelor și repartizarea bazei fiscale a grupului cu ajutorul unei formule se pot realiza doar în contextul unei reglementări comune. Prin urmare, normele comune de procedură administrativă vor trebui astfel concepute încât să permită funcționarea principiului „ghișeului unic”.

Prezenta propunere se limitează la combaterea obstacolelor fiscale cauzate de disparitățile dintre sistemele naționale în privința calculării bazei fiscale între societățile asociate. Lucrările realizate după publicarea studiului privind fiscalitatea întreprinderilor au stabilit că cele mai bune rezultate în eliminarea acestor obstacole ar fi obținute dacă ar exista un cadru comun care să reglementeze calcularea bazei fiscale de impozitare a societăților și consolidarea transfrontalieră. Într-adevăr, având în vedere că este vorba în principal de chestiuni transfrontaliere, aceste probleme pot fi rezolvate doar prin crearea unui cadru legislativ la nivelul Uniunii. Prin urmare, prezenta propunere se justifică prin prisma principiului subsidiarității, deoarece acțiunile întreprinse individual de statele membre nu ar permite obținerea rezultatelor dorite.

(c) Proportionalitate

Prezenta propunere, în măsura în care stabilește un sistem opțional, reprezintă răspunsul cel mai adecvat la problemele identificate. În absența unor beneficii reale, societățile care nu doresc să își dezvolte activitatea în străinătate nu vor fi forțate să suporte costurile administrative inutile ale implementării regulilor comune.

Inițiativa de față ar trebui să creeze condiții mai favorabile pentru realizarea de investiții pe piața unică, având în vedere că costurile legate de respectarea obligațiilor fiscale ar trebui să scadă. În plus, este posibil ca societățile să obțină beneficii importante în urma eliminării formalităților legate de prețurile de transfer, a posibilității de a transfera transfrontalier pierderile în cadrul aceluiași grup, precum și a reorganizărilor de grup scutite de plata impozitelor. Impactul pozitiv ar trebui să compenseze posibilele costuri administrative și financiare suplimentare pe care autoritățile fiscale naționale vor fi obligate să le suporte într-o primă fază pentru implementarea sistemului.

Măsurile prevăzute în prezenta propunere sunt adecvate și necesare pentru realizarea obiectivului final (altfel spus, proporționale). Acestea se referă în mod concret la armonizarea bazei fiscale a societăților, o condiție esențială pentru eliminarea obstacolelor fiscale identificate și rectificarea elementelor care denaturează piața unică. În acest sens, trebuie subliniat faptul că propunerea de față nu implică armonizarea ratelor de impozitare (sau stabilirea unei rate minime de impozitare). Se consideră că determinarea ratelor este o chestiune ce ține de suveranitatea fiscală a statelor membre, fiind prin urmare tratată prin intermediul legislațiilor naționale

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere de directivă nu are nicio implicație bugetară pentru Uniunea Europeană.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European⁵,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁶,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Societățile care doresc să își dezvolte activitatea transfrontalier în cadrul Uniunii Europene se lovesc de obstacole importante și de denaturări ale pieței datorate existenței a 27 de sisteme diferite de impozitare a profitului. Aceste obstacole și denaturări împiedică buna funcționare a pieței interne. Ele descurajează investițiile în Uniune și sunt în contradicție cu prioritățile stabilite în Comunicarea Comisiei intitulată Europa 2020 - O strategie europeană pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii⁷, adoptată în 3 martie 2010. Ele sunt contrare și cerințelor legate de o economie socială de piață foarte competitivă.
- (2) Obstacolele fiscale cu care se confruntă o activitate transfrontalieră sunt deosebit de mari pentru întreprinderile mici și mijlocii care în general nu dispun de suficiente resurse pentru a soluționa ineficiențele pieței.
- (3) Rețeaua de acorduri privind evitarea dublei impunerii între statele membre nu oferă o soluție adecvată. Legislația existentă a Uniunii referitoare la chestiuni legate de impozitul pe profit răspunde doar unui număr mic de probleme specifice.
- (4) Un sistem care să permită societăților să considere Uniunea ca o piață unică în scopul impozitului pe profit ar facilita activitatea transfrontalieră a societăților din Uniune și ar contribui la realizarea obiectivului de transformare a acestora într-un spațiu mai

⁵ JO C [...], [...], p. [...].

⁶ JO C [...], [...], p. [...].

⁷ COM(2010) 2020.

competitiv pentru investiții la nivel internațional. Pentru ca un astfel de sistem să fie cât mai eficient, ar trebui să se permită grupurilor de societăți impozabile în mai multe state membre să își regleze problemele fiscale în Uniune în conformitate cu un set unic de reguli de calculare a bazei fiscale și să trateze cu o singură administrație fiscală („ghișeul unic”). Aceste reguli ar trebui să fie accesibile și entităților supuse plății impozitului pe profit în Uniune, dar care nu fac parte dintr-un grup.

- (5) Având în vedere că diferențele între ratele de impozitare nu creează astfel de obstacole, sistemul [baza fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)] nu trebuie să afecteze libertatea de acțiune a statelor membre în ceea ce privește rata (ratele) naționale de impozitare a societăților.
- (6) Consolidarea este un element esențial al unui astfel de sistem, având în vedere că principalele obstacole fiscale întâlnite de societăți în Uniune pot fi eliminate doar în acest fel. Prin consolidare se elimină formalitățile legate de prețurile de transfer și dubla impunere intra-grup. În plus, pierderile suferite de anumiți contribuabili sunt compensate în mod automat de profitul generat de alți membrii ai aceluiași grup.
- (7) Consolidarea presupune în mod necesar existența unor reguli de repartizare a rezultatului între statele membre în care sunt stabiliți membrii grupului.
- (8) Având în vedere că un astfel de sistem este conceput în principal pentru a răspunde nevoilor societăților care își desfășoară activitatea transfrontalier, acest sistem ar trebui să fie opțional și să completeze sistemele naționale existente de impozitare a profitului.
- (9) Sistemul [baza fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)] trebuie să conștie dintr-un set de reguli comune de calculare a bazei fiscale a societăților fără a aduce atingere prevederilor din Directiva 78/660/CEE a Consiliului⁸, din Directiva 83/349/CEE a Consiliului⁹ și din Regulamentul nr. 1606/2002/CE al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰.
- (10) Toate veniturile trebuie să fie impozabile, cu excepția cazului în care sunt exonerate în mod expres.
- (11) Veniturile din dividende, încasările din vânzarea acțiunilor deținute într-o societate care nu face parte din grup și profitul sediilor permanente din străinătate trebuie exonerate. Pentru a evita dubla impunere majoritatea statelor membre exonerează dividendele și încasările din vânzarea de acțiuni, evitându-se astfel calcularea creditului fiscal la care are dreptul contribuabilului pentru impozitul plătit în străinătate, în special în cazul în care un astfel de drept trebuie să țină seama de impozitul plătit de societatea care distribuie dividendele. Exonerarea veniturilor obținute în străinătate răspunde aceleiași nevoi de simplitate.
- (12) Veniturile din plata de dobânzi și redevențe trebuie să fie impozabile, fiind acordat un credit pentru impozitul reținut la sursă achitat pentru aceste plăți. Spre deosebire de dividende, calculul creditului nu prezintă nicio dificultate.

⁸ JO L 222, 14.8.1978, p. 11.

⁹ JO L 193, 18.7.1983, p. 1.

¹⁰ JO L 243, 11.9.2002, p. 1.

- (13) Din veniturile impozabile trebuie deduse cheltuielile de funcționare și anumite alte elemente. În mod normal, printre cheltuielile de funcționare deductibile trebuie să se numere toate costurile legate de vânzări și cheltuielile legate de producție, conservarea și asigurarea veniturilor. Deductibilitatea trebuie extinsă la costurile de cercetare și dezvoltare și costurile suportate pentru procurarea de capital și contractarea de împrumuturi pentru nevoile activității economice desfășurate. Ar trebui să existe o listă a cheltuielilor nedeductibile.
- (14) Este necesar ca imobilizările să fie amortizabile în scopuri fiscale, sub rezerva anumitor excepții. Imobilizările corporale și necorporale cu durată lungă de viață trebuie amortizate individual, în timp ce celelalte active trebuie grupate. Amortizarea în grup simplifică lucrurile atât pentru administrațiile fiscale, cât și pentru contribuabili deoarece se evită astfel nevoia de a crea și a actualiza o listă cu toate tipurile de imobilizări și durata lor de viață utilă.
- (15) Este necesar să se permită contribuabililor să raporteze la infinit pierderile asupra exercițiilor viitoare, fără a se permite însă reportarea acestora asupra exercițiilor anterioare. Având în vedere că prin reportarea pierderilor asupra exercițiilor următoare se urmărește asigurarea faptului că contribuabilul plătește impozite pe veniturile sale reale, nu există nici un motiv pentru a limita în timp această reportare. Reportarea pierderii asupra exercițiilor anterioară este o practică destul de rară și deosebit de complexă în statele membre.
- (16) Eligibilitatea pentru consolidare (apartenența la un grup) trebuie determinată pe baza a două criterii: (i) controlul (mai mult de 50% din drepturile de vot) și (ii) proprietatea (mai mult de 75% din capital) sau dreptul la profit (mai mult de 75% din drepturile la repartizarea profitului). Aceste două criterii garantează un nivel înalt de integrare economică între membrii grupului, indicată prin existența unei relații de control și a unui nivel ridicat de participare. Cele două praguri trebuie respectate pe tot parcursul exercițiului fiscal, în caz contrar societatea trebuind să părăsească grupul. De asemenea, este necesar să existe o perioadă de apartenență la grup de cel puțin nouă luni.
- (17) Pentru a proteja în mod echitabil drepturile statelor membre în materie de impozitare, este necesară stabilirea unor reguli referitoare la reorganizarea societăților. În momentul în care o societate intră într-un grup, pierderile de exploatare dinaintea consolidării trebuie reportate pentru a fi acoperite din cota-parte a contribuabilului. În momentul în care o societate părăsește un grup, nu trebuie să i se repartizeze pierderile suferite în cursul perioadei de consolidare. Se poate realiza o ajustare în privința câștigurilor de capital în cazul în care anumite active sunt cedate la scurt timp după intrarea sau ieșirea dintr-un grup. Valoarea imobilizărilor necorporale generate în intern trebuie evaluată pe baza unui indicator corespunzător, respectiv costurile de cercetare și dezvoltare, de marketing și publicitate pe o anumită perioadă.
- (18) În cazul în care pentru plata de dobânzi și redevențe se rețin impozite la sursă, încasările din aceste impozite trebuie împărțite conform formulei din anul fiscal respectiv. În cazul în care pentru dividendele distribuite de contribuabili se rețin impozite la sursă, încasările din aceste impozite nu trebuie împărțite deoarece, spre deosebire de dobânzi și redevențe, dividendele nu au generat deduceri anterioare suportate de toate societățile grupului.

- (19) Tranzacțiile dintre un contribuabil și o societate asociată care nu face parte din același grup trebuie să facă obiectul unor ajustări ale prețurilor în conformitate cu principiul „deplinei concurențe”, un criteriu aplicat în general.
- (20) Sistemul trebuie să fie dotat cu o regulă anti-abuz, completată cu măsuri destinate să descurajeze anumite tipuri de practici abuzive. Printre aceste măsuri trebuie să se afle limitarea deductibilității dobânzilor plătite societăților asociate cu sediul, în scopuri fiscale, într-o țară cu fiscalitate redusă din afara Uniunii care nu face schimb de informații cu statul membru al plătitorului în baza unui acord comparabil cu Directiva 2011/16/CEE a Consiliului¹¹ privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare¹² precum și norme referitoare la societățile străine controlate.
- (21) Formula de repartizare a bazei fiscale consolidate trebuie să cuprindă trei factori de valoare egală (forța de muncă, active și vânzări). Calculul factorului forță de muncă trebuie să se facă pe baza masei salariale și a numărului de angajați (fiecare element având aceeași greutate). Factorul active trebuie să fie compus din toate imobilizările corporale. Imobilizările necorporale și imobilizările financiare trebuie excluse din formulă datorită naturii lor mobile și riscului de eludare a sistemului. Utilizarea acestor factori conferă importanța corespunzătoare intereselor statului membru de origine. În fine, trebuie luate în considerare vânzările pentru a asigura participarea echitabilă a statului membru de destinație. Acești factori și aceste ponderi ar trebui să garanteze impozitarea profiturilor acolo unde sunt obținute. Ca excepție de la principiul general, dacă rezultatul repartizării nu reflectă în mod echitabil volumul activității, o clauză de salvagardare prevede posibilitatea utilizării unei alte metode.
- (22) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date¹³ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în cadrul prezentei directive.
- (23) Grupurile de societăți trebuie să aibă posibilitatea de a trata cu o singură administrație fiscală („autoritatea fiscală principală”) care ar trebui să fie administrația fiscală a statului membru în care își are sediul în scopuri fiscale societatea-mamă a grupului („contribuabilul principal”). Prezenta directivă trebuie să stabilească norme procedurale pentru administrarea sistemului. Ea trebuie, de asemenea, să prevadă un mecanism de decizie anticipată. Controalele trebuie inițiate și coordonate de autoritatea fiscală principală, putând însă fi inițiate și de autoritățile fiscale din statele membre în care grupul este impozabil. Autoritatea competentă a statului membru în care unul dintre membrii grupului este rezident sau este stabilit poate contesta o decizie a autorității fiscale principale referitoare la notificarea opțiunii sau la o rectificare a impozitului în fața instanțelor judecătorești ale statului membru al autorității fiscale principale. Diferențele dintre contribuabili și autoritățile fiscale trebuie tratate de către un organism administrativ competent pentru audierea apelurilor în primă instanță în conformitate cu legislația statului membru al autorității fiscale principale.

¹¹ JO L 64, 11.3.2011, p. 1.

¹² JO L 336, 27.12.1977, p. 15.

¹³ JO L 281, 23.11.1995, p. 31-50.

- (24) Este necesar să se acorde Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în vederea adaptării anexelor pentru a ține seama de modificarea legislației statelor membre referitoare la formele de societăți și impozitele pe profit și pentru a actualiza lista impozitelor nedeductibile, precum și pentru a stabili reguli de definire a proprietății legale și economice raportat la activele aflate în leasing și calcularea elementelor de capital și dobândă ale plăților de leasing și a bazei de amortizare a activului în leasing. Pentru ca regulile să poată fi ajustate în caz de nevoie, aceste competențe trebuie delegate Comisiei pe o perioadă nedeterminată.
- (25) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive, este necesar să se confere Comisiei competențe în ceea ce privește adoptarea anuală a listei formelor de societăți din țările terțe care îndeplinesc cerințele prezentei directive, stabilirea de reguli pentru calcularea factorilor forță de muncă, active și vânzări, repartizarea angajaților și a masei salariale, a activelor și vânzărilor factorului respectiv, precum și evaluarea activelor pentru factorul active și adoptarea formularului standard de notificare a opțiunii și a regulilor de depunere electronică, a formularului de declarație fiscală, a formularului de declarație fiscală consolidată și a documentelor justificative cerute. Aceste competențe trebuie exercitate în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 182/2010 al Parlamentului European și al Consiliului, din 28 februarie 2011, de stabilire a normelor și a principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie¹⁴.
- (26) Obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate într-un mod satisfăcător prin acțiunile individuale întreprinse de statele membre din cauza lipsei de coordonare dintre sistemele fiscale naționale. Având în vedere că ineficiența pieței interne dă naștere în primul rând unor probleme de natură transfrontalieră, măsurile de remediere trebuie adoptate la nivelul Uniunii Europene. O astfel de abordare este conformă principiului subsidiarității, enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivului menționat.
- (27) Este oportun ca, după o perioadă de cinci ani, Comisia să revizuiască aplicarea directivei, iar statele membre să o sprijine furnizându-i informații adecvate în acest scop,

¹⁴ OJ L 55, 28.2.2011, p. 13.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Domeniu de aplicare

Prezenta directivă instituie un sistem pentru o bază comună pentru impozitarea anumitor societăți și grupuri de societăți și stabilește reguli de calculare și utilizare a acestei baze.

Articolul 2

Societăți eligibile

1. Prezenta directivă se aplică societăților înființate în temeiul legislației unui stat membru atunci când sunt îndeplinite următoarele două condiții:
 - (a) societatea are una din formele enumerate în anexa I;
 - (b) societatea este supusă uneia dintre formele de impozit pe profit enumerate în anexa II sau unui impozit similar introdus ulterior.
2. Prezenta directivă se aplică societăților înființate în temeiul legislației unui stat terț atunci când sunt îndeplinite următoarele două condiții:
 - (a) societatea are o formă similară uneia din formele enumerate în anexa I;
 - (b) societatea este supusă uneia dintre formele de impozit pe profit enumerate în anexa II.
3. În vederea modificării anexelor I și II pentru a ține seama de modificarea legislației statelor membre referitoare la formele de societăți și impozitarea societăților, Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 127 și sub rezerva condițiilor de la articolele 128, 129 și 130.

Articolul 3

Forme de societăți eligibile din țări terțe

1. Comisia adoptă anual o listă cu formele de societăți din țări terțe care se consideră că îndeplinesc cerințele stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (a). Actul de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 131 alineatul (2).
2. Faptul că o formă de societate nu este inclusă pe lista formelor de societăți din țările terțe menționată la alineatul (1) nu împiedică aplicarea prezentei directive și în cazul formei respective.

CAPITOLUL II

CONCEPTE FUNDAMENTALE

Articolul 4 *Definiții*

În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „contribuabil” înseamnă o societate care optat pentru aplicarea sistemului prevăzut de prezenta directivă;
- (2) „contribuabil individual” înseamnă un contribuabil care nu îndeplinește cerințele pentru consolidare;
- (3) „necontribuabil” înseamnă o societate care nu este eligibilă pentru a opta pentru aplicarea sistemului prevăzut de prezenta directivă sau nu a optat pentru aplicarea acestui sistem;
- (4) „contribuabil rezident” înseamnă un contribuabil rezident în scopuri fiscale într-un stat membru în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4);
- (5) „contribuabil nerezident” înseamnă un contribuabil nerezident în scopuri fiscale într-un stat membru în conformitate cu articolul 6 alineatele (3) și (4);

- (6) „contribuabil principal” înseamnă:
- (a) un contribuabil rezident, atunci când formează un grup cu filialele sale eligibile, sediile permanente din alte state membre sau unul sau mai multe sedii permanente ale unei filiale eligibile rezidentă într-o țară terță; sau
 - (b) contribuabilul rezident desemnat de grup, în cazul în care acesta este compus doar din doi sau mai mulți contribuabili rezidenți care sunt filiale directe eligibile ale aceleiași societăți-mamă rezidente într-o țară terță; sau
 - (c) un contribuabil rezident care este filiala eligibilă a unei societăți-mamă rezidente într-o țară terță, în cazul în care respectivul contribuabil rezident formează un grup doar cu unul sau mai multe sedii permanente ale societății-mamă; sau
 - (d) sediul permanent desemnat de un contribuabil nerezident care formează un grup doar în privința sediilor sale permanente din unul sau mai multe state membre.
- (7) „membru al grupului” înseamnă un contribuabil care aparține aceluiași grup, conform definiției de la articolele 54 și 55. În cazul în care un contribuabil dispune de unul sau mai multe sedii permanente într-un alt stat membru decât statul în care se află centrul său de management și control, fiecare sediu permanent este tratat ca membru al grupului;
- (8) „venituri” înseamnă încasări din vânzări și din orice alte tranzacții, după deducerea taxei pe valoarea adăugată și a altor impozite și taxe colectate în numele unor agenții guvernamentale, indiferent dacă sunt de natură monetară sau nemonetară, inclusiv încasările din cedarea activelor și drepturilor, dobânzi, dividende și alte repartizări ale profitului, încasări din lichidare, redevențe, subvenții și granturi, donații primite, compensări și plăți *ex gratia*. Veniturile includ și donațiile nemonetare făcute de un contribuabil. Veniturile nu includ capitalul propriu acumulat de contribuabil sau creanțele care i-au fost rambursate;
- (9) „profit” înseamnă excedentul de venituri față de cheltuielile deductibile și alte elemente deductibile într-un an fiscal;
- (10) „pierdere” înseamnă excedentul de cheltuieli deductibile și alte elemente deductibile față de venituri într-un an fiscal;
- (11) „bază fiscală consolidată” înseamnă rezultatul însumării bazelor fiscale ale tuturor membrilor grupului, calculate în conformitate cu articolul 10;
- (12) „cota-parte” înseamnă partea din baza fiscală consolidată a unui grup care este repartizată unui membru al grupului prin aplicarea formulei stabilite la articolele 86-102;
- (13) „valoare în scopuri fiscale” a unei imobilizări sau a unui grup de active înseamnă baza din care se scade amortizarea totală dedusă la data respectivă;
- (14) „imobilizări” înseamnă toate imobilizările corporale achiziționate cu titlu oneros sau create de contribuabil și toate imobilizările necorporale achiziționate cu titlu oneros

în cazul în care pot fi evaluate individual și sunt utilizate în cadrul activităților de producție, conservare sau asigurare a veniturilor pentru o perioadă mai mare de 12 luni, cu excepția cazului în care costurile achiziționării, construirii sau ameliorării lor este mai mic de 1 000 EUR. Imobilizările conțin și imobilizările financiare;

- (15) „imobilizări financiare” înseamnă acțiuni în întreprinderi afiliate, creanțe ale întreprinderilor afiliate, participații, creanțe ale întreprinderilor cu care societatea are legături prin participații, investiții deținute ca imobilizări, alte împrumuturi și acțiuni sau părți sociale proprii în măsura în care legislația internă permite înregistrarea lor în bilanț;
- (16) „imobilizări corporale cu durată lungă de viață” înseamnă imobilizări corporale cu o durată de viață utilă de cel puțin 15 ani. Clădirile, aeronavele și navele sunt considerate imobilizări corporale cu durată lungă de viață;
- (17) „active de ocazie” înseamnă imobilizări cu o durată de viață utilă parțial consumată în momentul achiziționării care mai pot fi utilizate în starea lor actuală sau după efectuarea de reparații;
- (18) „costuri de ameliorare” înseamnă toate costurile suplimentare suportate pentru o imobilizare care generează creșterea substanțială a capacității activului sau îmbunătățesc în mod semnificativ funcționarea acestuia sau reprezintă mai mult de 10% din baza inițială de amortizare a activului;
- (19) „stocuri și producția în curs de execuție” înseamnă active deținute în vederea vânzării, în procesul de producție în vederea vânzării sau sub formă de materiale sau furnituri care vor fi consumate în procesul de producție sau în cursul prestării de servicii;
- (20) „proprietar economic” înseamnă persoana care beneficiază de marea parte a avantajelor asociate imobilizării, dar suportă și marea parte a riscurilor asociate acesteia, indiferent dacă este sau nu proprietarul legal. Un contribuabil care are dreptul de a deține, utiliza și ceda o imobilizare sau care își asumă riscul pierderii sau distrugerii imobilizării este considerat în orice caz proprietarul economic al acestuia;
- (21) „autoritate competentă” înseamnă autoritatea desemnată de fiecare stat membru pentru a administra toate chestiunile legate de punerea în aplicare a prezentei directive;
- (22) „autoritate fiscală principală” înseamnă autoritatea competentă a statului membru în care este rezident contribuabilul principal sau în care este situat sediul permanent al unui contribuabil nerezident;
- (23) „control” înseamnă investigații, inspecții sau examinări de orice fel realizate de o autoritate competentă în scopul verificării respectării de către un contribuabil a prevederilor prezentei directive;

Articolul 5
Sediul permanent

1. Se consideră că un contribuabil are un „sediul permanent” într-un alt stat membru decât statul în care se află centrul său de management și control, când deține în acest alt stat un loc fix prin care își desfășoară integral sau parțial activitatea, incluzând în special:
 - (a) un loc de conducere;
 - (b) o sucursală;
 - (c) un birou;
 - (d) o fabrică;
 - (e) un atelier;
 - (f) o mină, un puț de țitei sau gaze, o carieră sau alte locuri de extracție a resurselor naturale.
2. Un șantier sau un proiect de construcție sau montaj constituie un sediu permanent doar dacă durează mai mult de 12 luni.
3. Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (2), se consideră că următoarele elemente nu dau naștere unui sediu permanent:
 - (a) folosirea unei instalații doar în scopul depozitării, expunerii sau livrării mărfurilor care aparțin contribuabilului;
 - (b) menținerea unui stoc de mărfuri ce aparțin contribuabilului doar în scop de depozitare, expunere sau livrare;
 - (c) menținerea unui stoc de mărfuri ce aparțin contribuabilului doar cu scopul de a fi procesate de către o altă persoană;
 - (d) păstrarea unui loc fix de activitate doar în scopul achiziționării de mărfuri sau al culegerii de informații pentru contribuabil;
 - (e) păstrarea unui loc fix de activitate doar în scopul desfășurării de activități cu caracter pregătitor sau auxiliar pentru contribuabil;
 - (f) păstrarea unui loc fix de activitate doar pentru o combinație a activităților prevăzute la literele (a) – (f), cu condiția ca întreaga activitate desfășurată în locul fix rezultând din această combinație să aibă un caracter pregătitor sau auxiliar.
4. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazul în care o persoană, alta decât un agent cu statut independent cărui a se aplică alineatul (5), acționează în numele unui contribuabil și are, și exercită de obicei, într-un stat, autoritatea de a încheia contracte în numele contribuabilului, se consideră că contribuabilul respectiv are un sediu permanent în acel stat pentru activitățile pe care persoana respectivă la întreprinde pentru contribuabil, cu excepția cazului în care aceste activități se limitează la cele

menționate la alineatul (3) care, dacă ar fi exercitate printr-un loc fix de activitate nu ar permite ca acest loc fix de activitate să fie considerat un sediu permanent în conformitate cu prevederile paragrafului respectiv.

5. Nu se consideră că un contribuabil are un sediu permanent într-un stat doar pentru că desfășoară activitate în statul respectiv prin intermediul unui broker, al unui comisionar general sau al oricărui alt agent având un statut independent, cu condiția ca aceste persoane să acționeze în cadrul activității lor obișnuite.
6. Faptul că un contribuabil rezident într-un stat controlează sau este controlat de un contribuabil rezident într-un alt stat sau care desfășoară activități în acel alt stat (prin intermediul unui sediu permanent sau altfel) nu înseamnă că unul dintre acești contribuabili este sediul permanent al celuilalt.

CAPITOLUL III

OPTAREA PENTRU SISTEMUL PREVĂZUT DE PREZENTA DIRECTIVĂ

Articolul 6 Optare

1. O societate căreia i se aplică prezenta directivă și care este rezidentă în scopuri fiscale într-un stat membru poate opta pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă în condițiile prevăzute de aceasta.
2. O societate căreia i se aplică prezenta directivă și care nu este rezidentă în scopuri fiscale într-un stat membru poate opta pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă în condițiile prevăzute de aceasta pentru un sediu permanent pe care îl are într-un stat membru.
3. În aplicarea alineatelor (1) și (2), o societate care are sediul social, locul de înregistrare sau locul conducerii efective într-un stat membru și, în conformitate cu clauzele unui acord încheiat de statul membru respectiv cu o țară terță, nu este considerată rezident fiscal în țara terță respectivă, este considerată rezident în scopuri fiscale în acel stat membru.
4. În cazul în care, în sensul alineatului (3) o societate este rezidentă în mai multe state membre, societatea respectivă este considerată rezidentă în statul membru în care se află conducerea efectivă.
5. Dacă locul conducerii efective al unui membru al unui grup de transport maritim sau al unui membru al grupului care efectuează transporturi pe căile navigabile interioare se află la bordul unei nave sau al unui vapor, se consideră că acesta este situat în statul membru al portului navei sau vaporului sau, dacă un astfel de port nu există, în statul membru de reședință al operatorului navei sau vaporului.
6. O societate rezidentă într-un stat membru care optează pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă este supusă impozitului pe profit în cadrul sistemului respectiv

pentru toate veniturile, indiferent de sursa din care sunt obținute, în interiorul sau în exteriorul statului membru de reședință.

7. O societate rezidentă într-o țară terță care optează pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă este supusă impozitului pe profit în cadrul sistemului respectiv pentru toate veniturile obținute dintr-o activitate desfășurată într-un stat membru printr-un sediu permanent.

Articolul 7
Legislația aplicabilă

Dacă o societate este eligibilă și optează pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă, ea nu mai intră sub incidența dispozițiilor naționale referitoare la impozitul pe profit în privința tuturor aspectelor reglementate prin prezenta directivă, cu excepția unor dispoziții contrare.

Articolul 8
Directiva primează în fața acordurilor dintre statele membre

Prevederile prezentei directive se aplică prin derogare de la prevederile contrare din acordurile încheiate între statele membre.

CAPITOLUL IV

CALCULAREA BAZEI FISCALE

Articolul 9
Principii generale

1. La calcularea bazei fiscale, profitul și pierderea sunt recunoscute doar când sunt realizate.
2. Tranzacțiile și faptele generatoare de impozite sunt evaluate individual.
3. Cu excepția circumstanțelor excepționale care să justifice modificările, calcularea bazei fiscale se realizează conform aceleași metode.
4. Cu excepția unor prevederi contrare, baza fiscală se determină pentru fiecare an fiscal. Cu excepția unor prevederi contrare, un an fiscal este o perioadă de 12 luni.

Articolul 10
Elementele bazei fiscale

Baza fiscală se calculează ca venituri minus venituri exonerate, cheltuieli deductibile și alte elemente deductibile.

Articolul 11
Venituri exonerate

Se exonerează de la plata impozitului pe profit:

- (a) subvențiile legate direct de achiziția, construirea sau ameliorarea unor imobilizări supuse amortizării în conformitate cu articolele 32 – 42;
- (b) încasările din cedarea unui grup de active menționat la articolul 39 alineatul (2), inclusiv valoarea de piață a donațiilor nemonetare;
- (c) repartizările primite ale profitului;
- (d) încasări din cedarea de acțiuni;
- (e) veniturile unui sediu permanent dintr-o țară terță.

Articolul 12
Cheltuieli deductibile

Cheltuielile deductibile cuprind toate costurile de vânzare și cheltuielile din care se scade taxa pe valoarea adăugată deductibilă suportată de contribuabil în vederea obținerii sau asigurării unui venit, inclusiv costurile de cercetare și dezvoltare și costurile suportate pentru procurarea de capital și contractarea de împrumuturi pentru nevoile activității economice desfășurate.

Cheltuielile deductibile cuprind și donațiile către organizații de caritate, definite la articolul 16, stabilite într-un stat membru sau o țară terță care aplică un acord de schimb de informații la cerere comparabil cu prevederile directivei 2011/16/UE. Cheltuielile deductibile maxime pentru cadourile sau donațiile în bani către organizații de caritate reprezintă 0,5% din veniturile din anul fiscal.

Articolul 13
Alte elemente deductibile

Se poate efectua o deducere proporțională în ceea ce privește amortizarea imobilizărilor în conformitate cu articolele 32-42.

Articolul 14
Cheltuieli nedeductibile

1. Următoarele cheltuieli sunt considerate nedeductibile:
 - (a) repartizările profitului și rambursarea capitalului sau a datoriei;
 - (b) 50% din cheltuielile de protocol;
 - (c) transferul rezultatului reportat într-un fond de rezervă care face parte din capitalul propriu al societății;
 - (d) impozitul pe profit;

- (e) mita;
 - (f) amenzile și penalitățile care trebuie plătite unei autorități publice pentru încălcarea legislației;
 - (g) costurile suportate de societate pentru a obține un venit exonerat conform articolului 11; aceste costuri se fixează la o rată forfetară de 5% din venitul respectiv, cu excepția cazului în care contribuabilul poate demonstra că a suportat costuri mai mici;
 - (h) cadourile și donațiile monetare altele decât cele făcute organizațiilor de caritate definite la articolul 16;
 - (i) sub rezerva dispozițiilor de la articolele 13 și 20, costurile legate de achiziția, construirea și ameliorarea unei imobilizări, cu excepția costurilor legate de cercetare și dezvoltare;
 - (j) impozitele enumerate în anexa III cu excepția accizelor pe produse energetice, pe alcool și băuturi alcoolice și pe tutunul prelucrat.
2. Prin derogare de la alineatul (1) litera (j), un stat membru poate să prevadă deducerea unuia sau a mai multora dintre impozitele enumerate în Anexa III. În cazul unui grup, o astfel de deducere se aplică cotei-părți a membrilor grupului rezidenți sau situați în respectivul stat membru.
3. În vederea modificării anexei III în măsura în care este necesar pentru a include toate impozitele similare care reprezintă mai mult de 20% din valoarea totală a impozitului pe profit în statul membru în care se aplică, Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 127 și sub rezerva condițiilor de la articolele 128, 129 și 130.

Modificările anexei III se aplică pentru prima dată contribuabililor în anul fiscal care debutează după modificarea anexei.

Articolul 15 *Cheltuieli suportate în beneficiul acționarilor*

Beneficiile acordate unui acționar persoană fizică, soțului/soției sale, ascendenților sau descendenților direcți sau societăților asociate care dețin o participație directă sau indirectă în controlul, capitalul sau conducerea contribuabilului, în conformitate cu articolul 78, nu sunt considerate cheltuieli deductibile în măsura în care nu sunt acordate unei terțe părți independente.

Articolul 16 *Organizațiile de caritate*

O organizație este considerată organizație caritabilă dacă îndeplinește următoarele condiții:

- (a) are personalitate juridică, iar misiunea sa caritativă este recunoscută în temeiul legislației din statul în care este stabilită;

- (b) obiectivul unic sau principal al activității sale este de utilitate publică; un obiectiv educațional, social, medical, cultural, științific, filantropic, religios, de mediu sau sportiv este considerat de utilitate publică cu condiția să fie de interes general;
- (c) activele sale sunt consacrate în mod irevocabil susținerii obiectivului său;
- (d) este supusă cerințelor de furnizare de informații despre conturile și activitățile sale;
- (e) nu este un partid politic, conform definiției din statul membru în care este stabilită.

CAPITOLUL V

CALENDAR ȘI CUANTIFICARE

Articolul 17 Principii generale

Veniturile, cheltuielile și alte elemente deductibile sunt recunoscute în anul fiscal în care sunt generate sau angajate, cu excepția prevederilor contrare din prezenta directivă.

Articolul 18 Generarea veniturilor

Veniturile sunt generate când se naște dreptul de a le primi și pot fi cuantificate cu suficientă precizie, chiar dacă plata efectivă se va face mai târziu.

Articolul 19 Angajarea cheltuielilor nedeductibile

O cheltuială deductibilă este angajată în momentul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) a luat naștere obligația de a efectua plata;
- (b) valoarea obligației poate fi cuantificată cu suficientă precizie;
- (c) în ceea ce privește comerțul cu mărfuri, riscurile și avantajele importante ale proprietății asupra mărfurilor au fost transferate contribuabilului, iar în cazul furnizării de servicii, acestea au fost primite de contribuabil.

Articolul 20 Costuri legate de activele neamortizabile

Costurile legate de achiziționarea, construirea sau ameliorarea imobilizărilor care nu sunt supuse amortizării în conformitate cu articolul 40 sunt deductibile în anul fiscal în care activele fixe sunt cedate, cu condiția ca încasările din cedare să fie incluse în baza fiscală.

Articolul 21
Stocuri și producția în curs de execuție

Valoarea totală a cheltuielilor deductibile pentru un an fiscal este majorată cu valoarea stocurilor și a producției în curs la începutul anului fiscal și diminuată cu valoarea stocurilor și a producției în curs la sfârșitul aceluiași an fiscal. Nu se fac ajustări ale stocurilor și ale producției în curs de execuție pentru contractele pe termen lung.

Articolul 22
Evaluare

1. În scopul calculării bazei fiscale, tranzacțiile se evaluează la:
 - (a) contraprestația monetară a tranzacției, cum ar fi prețul bunurilor sau serviciilor;
 - (b) valoarea de piață în cazul în care contraprestația tranzacției este integral sau parțial nemonetară;
 - (c) valoarea de piață în cazul unei donații nemonetare primite de contribuabil;
 - (d) valoarea de piață în cazul donațiilor nemonetare făcute de contribuabil, altele decât donațiile către organizațiile de caritate;
 - (e) valoarea justă a activelor și datoriilor financiare deținute pentru tranzacționare;
 - (f) valoarea fiscală în cazul donațiilor nemonetare către organizații de caritate.
2. Baza fiscală, veniturile și cheltuielile se evaluează în EUR în cursul anului fiscal sau se convertesc în EUR în ultima zi a anului fiscal la cursul de schimb anual mediu pentru anul calendaristic, publicat de Banca Centrală Europeană, sau, dacă anul fiscal nu coincide cu anul calendaristic, la media observațiilor zilnice publicate de Banca Centrală Europeană pe parcursul anului fiscal. Acest lucru nu se aplică unui contribuabil individual situat într-un stat membru care nu a adoptat moneda euro și nici unui grup dacă toți membrii grupului sunt situați în același stat membru, iar statul nu a adoptat moneda euro.

Articolul 23
Active și datorii financiare deținute pentru tranzacționare (portofoliu de tranzacționare)

1. Se consideră cu un activ sau o datorie financiară sunt deținute pentru tranzacționare dacă sunt:
 - (a) achiziționate sau angajate în principal în scopul vânzării sau răscumpărării în viitorul apropiat;
 - (b) parte a unui portofoliu de instrumente financiare identificate, inclusiv instrumente financiare derivate, gestionate împreună și pentru care există dovezi ale unui tipar real recent de obținere a unui profit pe termen scurt;
2. Fără a aduce atingere articolelor 18 și 19, diferențele dintre valoarea justă la sfârșitul anului fiscal și valoarea justă la începutul aceluiași an fiscal, sau la data achiziționării

dacă aceasta are loc mai târziu, a activelor sau datoriilor financiare deținute pentru tranzacționare se includ în baza fiscală.

3. Atunci când un activ sau o datorie financiară deținute pentru tranzacționare sunt cedate, încasările se adaugă la baza fiscală. Valoarea justă la începutul anului fiscal sau valoarea de piață la data achiziției, dacă aceasta are loc mai târziu, se deduc.

Articolul 24 *Contracte pe termen lung*

1. Un contract pe termen lung este un contract care satisface următoarele condiții:
 - (a) este încheiat în scopul fabricării, montării sau construirii sau al prestării de servicii;
 - (b) durata sa depășește sau se preconizează că va depăși 12 luni.
2. Fără a aduce atingere articolului 18, veniturile legate de un contract pe termen lung sunt recunoscute în scopuri fiscale la valoarea care corespunde părții din contract realizate în anul fiscal respectiv. Procentajul de realizare se determină fie pe baza ponderii costurilor din anul respectiv în costurile estimate totale, fie pe baza evaluării de către un expert a gradului de finalizare la sfârșitul anului fiscal.
3. Costurile legate de contractele pe termen lung trebuie luate în considerare în anul fiscal în care sunt angajate.

Articolul 25 *Provizioane*

1. Fără a aduce atingere articolului 19, dacă la sfârșitul anului fiscal se stabilește că contribuabilul are o obligație legală sau probabil va avea o obligație legală în viitor, rezultând din activități sau tranzacții desfășurate în anul fiscal respectiv sau în anii fiscali anteriori, sumele rezultând din această obligație care pot fi estimate în mod fiabil sunt deductibile, cu condiția ca decontarea finală a sumei să genereze o cheltuială deductibilă.

Dacă obligația se referă la o activitate sau tranzacție care va continua în următorii ani fiscali, deducerea se repartizează proporțional pe perioada estimată a activității sau tranzacției, ținând seama de veniturile obținute.

Sumele deduse în temeiul prezentului articol sunt analizate și ajustate la sfârșitul fiecărui an fiscal. La calcularea bazei fiscale pentru anii viitori se ține seama de sumele deja deduse.

2. O estimare fiabilă este cheltuiala considerată necesară pentru stingerea obligației curente la sfârșitul anului fiscal, cu condiția ca această estimare să se bazeze pe factori relevanți, inclusiv pe experiența anterioară a societății, grupului sau a sectorului respectiv. Pentru evaluarea unui provizion se aplică următoarele:

- (a) se ține seama de toate riscurile și incertitudinile; O incertitudine nu justifică însă crearea de provizioane excesive;
- (b) dacă durata provizionului este de cel puțin 12 luni și nu există o rată de actualizare convenită, provizionul se actualizează la rata de dobândă de referință pe piața interbancară din zona euro (Euribor) pentru obligațiile cu scadență la 12 luni, publicată de Banca Centrală Europeană, în anul calendaristic în care se încheie anul fiscal.
- (c) evenimentele viitoare sunt luate în considerare dacă se așteaptă în mod rezonabil să aibă loc;
- (d) se iau în considerare beneficiile viitoare legate direct de evenimentul care dă naștere provizionului.

Articolul 26
Pensii

În cazul provizioanelor pentru pensii se folosesc tehnici actuariale pentru realizarea unei estimări fiabile a valorii beneficiului pe care angajații l-au câștigat în schimbul serviciului lor în perioada curentă și anterioară.

Provizionul pentru pensii se actualizează utilizând rata de dobândă Euribor pentru obligațiile cu scadență la 12 luni, publicată de Banca Centrală Europeană. Calculul se bazează pe media anuală a acestei rate în anul calendaristic în care se încheie anul fiscal.

Articolul 27
Deducerea creanțelor incerte

1. Se permite deducerea creanțelor incerte în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) la sfârșitul anului fiscal, contribuabilul a luat toate măsurile necesare și apreciază în mod rezonabil că datoria va rămâne parțial sau total neachitată; sau contribuabilul are un număr mare de creanțe omogene și poate estima în mod rezonabil valoarea procentuală a creanțelor incerte, prin utilizarea tuturor factorilor relevanți, inclusiv a experienței anterioare, dacă e cazul.
 - (b) debitorul nu face parte din același grup cu contribuabilul;
 - (c) nu s-a solicitat nicio deducere în temeiul articolului 41 pentru creanța incertă;
 - (d) în cazul în care creanța incertă se referă la o creanță comercială, în baza fiscală a fost inclusă ca venit o sumă care corespunde creanței incerte.
2. Pentru a determina dacă s-au luat toate măsurile necesare pentru efectuarea plății, se ține seama de următoarele elemente:
 - (a) dacă costurile de recuperare sunt disproporționate raportat la creanță;
 - (b) dacă este posibil ca creanța să fie recuperată;

- (c) dacă, în circumstanțele date, este rezonabil să se aștepte din partea societății să continue procedura de recuperare a creanței;
3. Dacă o creanță care a fost dedusă anterior drept creanță incertă este recuperată, suma recuperată se adaugă la baza fiscală din anul de recuperare.

Articolul 28
Acoperirea împotriva riscurilor

Câștigurile și pierderile dintr-un instrument de acoperire împotriva riscurilor sunt tratate în același fel ca și pierderile și câștigurile corespondente din elementul acoperit împotriva riscurilor. În cazul contribuabililor care fac parte dintr-un grup, instrumentul de acoperire împotriva riscurilor și elementul acoperit împotriva riscurilor pot fi deținute de membri diferiți ai grupului. Există o relație de acoperire împotriva riscurilor dacă sunt îndeplinite simultan următoarele condiții:

- (a) relația de acoperire împotriva riscurilor este desemnată și documentată în mod formal;
- (b) se așteaptă ca acoperirea să fie foarte eficace, iar eficacitatea poate fi evaluată cu suficientă precizie.

Articolul 29
Stocuri și producția în curs de execuție

1. Costul elementelor de stoc și al producției în curs de execuție care în mod normal nu sunt interschimbabile și a bunurilor și serviciilor produse și destinate anumitor proiecte se determină individual. Costul altor elemente ale stocului și ale producției în curs de execuție se determină utilizând metoda primul intrat – primul ieșit (FIFO) sau metoda costului mediu ponderat.
2. Contribuabilii utilizează în mod consecvent aceeași metodă pentru evaluarea stocurilor și a producției în curs de execuție care au o natură și o utilizare similare. Costul stocurilor și al producției în curs de execuție trebuie să cuprindă toate costurile de cumpărare, costurile directe de conversie, precum și alte costuri directe suportate pentru a le aduce în starea și în locul în care se găsesc în prezent. Din costuri se exclude taxa pe valoarea adăugată deductibilă. Un contribuabil care a inclus costuri indirecte în evaluarea stocurilor și a producției în curs de execuție înainte de a opta pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă poate continua să aplice abordarea bazată pe costuri indirecte.
3. Evaluarea stocurilor și a producției în curs de execuție se face în mod consecvent.
4. Stocurile și producția în curs de execuție se evaluează în ultima zi a anului fiscal la valoarea cea mai mică dintre cost și valoarea realizabilă netă. Valoarea realizabilă netă este prețul de vânzare estimat în cursul desfășurării normale a activității minus costurile estimate pentru finalizare și costurile estimate necesare efectuării vânzării.

Articolul 30
Întreprinderi de asigurare

Întreprinderile de asigurare care au fost autorizate să își desfășoare activitatea în statele membre în conformitate cu Directiva 73/239/CEE¹⁵ a Consiliului privind asigurarea generală directă, Directiva 2002/83/CE¹⁶ a Parlamentului European și a Consiliului privind asigurarea de viață și Directiva 2005/68/CE¹⁷ a Parlamentului European și a Consiliului privind reasigurarea trebuie să respecte și următoarele reguli:

- (a) baza fiscală trebuie să includă diferența dintre valoarea de piață, evaluată la începutul și la sfârșitul aceluiași an fiscal, sau la realizarea achiziției, dacă aceasta are loc mai târziu, a activelor în care se investește în beneficiul deținătorilor de polițe de asigurare de viață care suportă riscul investiției;
- (b) baza fiscală trebuie să includă diferența dintre valoarea de piață, evaluată la începutul și la sfârșitul aceluiași an fiscal, sau la realizarea achiziției, dacă aceasta are loc mai târziu, a activelor în care se investește în beneficiul deținătorilor de polițe de asigurare de viață care suportă riscul investiției;
- (c) provizioanele tehnice pentru întreprinderile de asigurare înființate cu respectarea dispozițiilor Directivei 91/674/CEE¹⁸ sunt deductibile, cu excepția provizioanelor de egalizare. Un stat membru poate să prevadă deducerea provizioanelor de egalizare. În cazul unui grup, o astfel de deducere a provizioanelor de egalizare se aplică cotei-părți a membrilor grupului rezidenți sau situați în respectivul stat membru. Sumele deduse sunt analizate și ajustate la sfârșitul fiecărui an fiscal. La calcularea bazei fiscale pentru anii viitori se ține seama de sumele deja deduse.

Articolul 31
Transferul activelor într-o țară terță

1. Se consideră că transferul unei imobilizări de către un contribuabil rezident către sediul său permanent dintr-o țară terță reprezintă o cedare a activului în scopul calculării bazei fiscale a unui contribuabil rezident raportat la anul fiscal al transferului. Se consideră că transferul unei imobilizări de către un contribuabil nerezident de la sediul său permanent dintr-un stat membru către o țară terță reprezintă, de asemenea, o cedare a activului.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care țara terță face parte din Acordul privind Spațiul Economic European și există un acord de schimb de informații între țara terță respectivă și statul membru al contribuabilului rezident sau al sediului permanent, comparabil cu Directiva 2011/16/UE.

¹⁵ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

¹⁶ JO L 345, 19.12.2002, p. 1.

¹⁷ JO L 232, 9.12.2005, p. 1.

¹⁸ JO L 374, 19.12.1991, p. 1.

CAPITOLUL VI

AMORTIZAREA IMOBILIZĂRILOR

Articolul 32 *Registrul immobilizărilor*

Costurile cu achiziția, construirea și ameliorarea precum și data care se aplică se înregistrează într-un registru al immobilizărilor, fiecare immobilizare făcând obiectul unei înregistrări separate.

Articolul 33 *Baza de calcul a amortizării*

1. Baza de calcul a amortizării cuprinde toate costurile legate în mod direct de achiziția, construirea sau ameliorarea unei immobilizări.

Costurile nu includ taxa pe valoare adăugată deductibilă.

În cazul unei immobilizări produse de un contribuabil, costurile indirecte suportate în cursul producției respectivei immobilizări se adaugă la baza de calcul a amortizării în măsura în care nu sunt deductibile în alt mod.

2. Baza de calcul a amortizării unei immobilizări primite ca donație este valoarea sa de piață, așa cum a fost inclusă în venituri.
3. Baza de calcul a amortizării unei immobilizări supuse deprecierii se reduce cu subvențiile direct legate de achiziția, construirea sau ameliorarea immobilizării, conform celor menționate la articolul 11 litera (a).

Articolul 34 *Dreptul de a amortiza*

1. Sub rezerva alineatului (3), amortizarea se deduce de către proprietarul economic.
2. În ceea ce privește contractele de leasing, în cazul cărora proprietatea economică și legală nu coincid, proprietarul economic are dreptul să deducă din baza sa de calcul a amortizării elementul de dobândă al plăților de leasing. Elementul de dobândă al plăților de leasing se include în baza de calcul a amortizării proprietarului legal.
3. O immobilizare nu poate fi amortizată de mai mulți contribuabili în același timp. Dacă proprietarul economic al unei immobilizări nu poate fi identificat, proprietarul legal are dreptul să deducă amortizarea. În acest caz, elementul de dobândă al plăților de leasing nu se include în baza de calcul a amortizării proprietarului legal.
4. Un contribuabil nu poate renunța la amortizare.

5. Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 127 și sub rezerva condițiilor stabilite la articolele 128, 129 și 130 cu scopul de a stabili norme mai detaliate în ceea ce privește:
- (a) definiția proprietății legale și economice, în special în raport cu imobilizările în leasing;
 - (b) calcularea elementelor de capital și de dobândă ale plăților de leasing;
 - (c) calcularea bazei de calcul a amortizării imobilizării în leasing.

Articolul 35

Amortizarea costurilor de ameliorare

Costurile de ameliorare se amortizează în conformitate cu regulile aplicabile imobilizării ameliorate ca și cum ar fi vorba despre o imobilizare nou-achiziționată.

Articolul 36

Active amortizabile individual

1. Fără a aduce atingere alineatului (2) și articolelor 39 și 40, imobilizările se amortizează liniar în mod individual de-a lungul duratei lor de viață utilă. Durata de viață utilă a unei imobilizări se determină după cum urmează:
- (a) clădiri: 40 ani;
 - (b) imobilizări corporale cu durată lungă de viață, cu excepția clădirilor: 15 ani;
 - (c) imobilizări necorporale: perioada pentru care imobilizarea se bucură de protecție juridică sau perioada pentru care este acordat dreptul sau, dacă această perioadă nu poate fi determinată, 15 ani.
2. Clădirile de ocazie, imobilizările corporale cu durată lungă de viață de ocazie și imobilizările necorporale de ocazie se amortizează conform următoarelor reguli:
- (a) o clădire de ocazie se amortizează în 40 de ani, cu excepția cazului în care contribuabilul demonstrează că durata de viață utilă estimată rămasă a clădirii este mai mică de 40 de ani, caz în care clădirea se amortizează în această perioadă mai scurtă;
 - (b) o imobilizare corporală cu durată lungă de viață de ocazie se amortizează în 15 de ani, cu excepția cazului în care contribuabilul demonstrează că durata de viață utilă estimată rămasă a clădirii este mai mică de 15 de ani, caz în care imobilizarea se amortizează în această perioadă mai scurtă;
 - (c) o imobilizare necorporală de ocazie se amortizează în 15 de ani, cu excepția cazului în care perioada restantă în care imobilizarea se bucură de protecție juridică sau în care dreptul este acordat poate fi determinată, caz în care imobilizarea se amortizează în respectiva perioadă;

Articolul 37
Calendar

1. Amortizarea pe un an întreg se deduce în anul achiziției sau anul punerii în folosință, dacă această dată intervine ulterior. Nu se deduc amortizări în anul cedării.
2. În cazul în care o imobilizare se cedează, în mod voluntar sau involuntar, în cursul unuia an fiscal, valoarea sa fiscală și valoarea fiscală a costurilor de ameliorare angajate în raport cu imobilizarea respectivă se deduc din baza de calcul a amortizării în anul respectiv. Dacă o imobilizare a dat naștere unei deduceri excepționale în temeiul articolului 41, deducerea în temeiul articolului 20 se reduce pentru a ține seama de deducerea excepțională deja primită.

Articolul 38
Deducere fiscală pentru activele de înlocuire

1. Dacă încasările în urma cedării unei imobilizări amortizabile individual vor fi reinvestite înainte de sfârșitul celui de-al doilea an fiscal de după anul fiscal în care a avut loc cedarea într-un activ utilizat în același scop sau în scopuri similare, valoarea cu care încasările respective depășesc valoarea fiscală se deduce în anul cedării. Baza de calcul a amortizării imobilizării de înlocuire se reduce cu aceeași sumă.

O imobilizare cedată voluntar trebuie să fi fost deținută cel puțin trei ani înainte de a fi cedată.

2. Imobilizarea de înlocuire poate fi achiziționată în anul fiscal anterior cedării.

Dacă un activ de înlocuire nu este achiziționat înainte de sfârșitul celui de-al doilea an fiscal de după anul în care a avut loc cedarea imobilizării, valoarea dedusă în anul cedării, majorată cu 10%, se adaugă la baza de calcul a amortizării în cel de-al doilea an de după anul în care a avut loc cedarea.
3. Dacă contribuabilul părăsește grupul din care face parte sau încetează să mai aplice sistemul prevăzut de prezenta directivă în primul an, fără a fi achiziționat o imobilizare de înlocuire, valoarea dedusă în anul cedării se adaugă la baza de calcul a amortizării. Dacă contribuabilul părăsește grupul sau încetează să aplice sistemul în al doilea an, valoarea se majorează cu 10%.

Articolul 39
Grup de active

1. Alte imobilizări decât cele menționate la articolele 36 și 40 se amortizează împreună într-un grup de imobilizări cu o rată anuală de 25% din baza de calcul a amortizării.
2. Baza de calcul a amortizării grupului de active la sfârșitul anului fiscal este valoarea fiscală a acestuia la sfârșitul anului anterior, ajustată pentru imobilizările care intră și ies din grup în cursul anului respectiv. Ajustările se fac pentru costurile de achiziție, construire sau îmbunătățire a activelor (care se adaugă) și încasările din cedarea imobilizărilor și despăgubirile primite pentru pierderea sau distrugerea unei imobilizări (care se deduc).

3. Dacă baza de calcul a amortizării, calculată în conformitate cu alineatul (2) este o sumă negativă, se adaugă o sumă, astfel încât baza de calcul a amortizării să fie nulă. Aceeași sumă se adaugă și la baza fiscală.

Articolul 40
Imobilizări neamortizabile

Următoarele imobilizări nu sunt amortizabile:

- (a) imobilizările corporale nesupuse uzurii fizice și morale, cum ar fi terenurile, operele de artă, antichitățile sau bijuteriile;
- (b) imobilizările financiare.

Articolul 41
Amortizare excepțională

1. Dacă, în circumstanțe excepționale, un contribuabil demonstrează că o imobilizare neamortizabilă a pierdut în mod ireversibil din valoare la sfârșitul anului fiscal, el poate deduce o sumă egală cu pierderea de valoare. Nu este posibilă însă efectuarea unei astfel de deduceri pentru imobilizările în cazul cărora încasările din cedare sunt exonerate.
2. Dacă valoarea unei imobilizări care a făcut obiectul unei astfel de amortizări excepționale într-un an fiscal anterior crește ulterior, în anul în care a avut loc creșterea la baza fiscală se adaugă o sumă echivalentă acestei creșteri. Această adăugare sau aceste adăugări, luate împreună, nu trebuie însă să depășească valoarea deducerii acordate inițial.

Articolul 42
Precizarea categoriilor de imobilizări

Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 127 și sub rezerva condițiilor stabilite la articolele 128, 129 și 130 cu scopul de a defini cu mai multă precizie categoriile de imobilizări vizate în prezentul capitol.

CAPITOLUL VII

PIERDERI

Articolul 43
Pierderi

1. O pierdere suferită într-un an fiscal de un contribuabil sau un sediu permanent al unui contribuabil nerezident poate fi dedusă în anii fiscali ulteriori, dacă prezenta directivă nu prevede altfel.

2. Reducerea bazei fiscale în contul pierderilor din anii fiscali anteriori nu trebuie să genereze o valoare negativă.
3. Pierderile cele mai vechi se utilizează prima dată.

CAPITOLUL VIII

DISPOZIȚII REFERITOARE LA INTRAREA ȘI IEȘIREA DIN SISTEMUL PREVĂZUT DE PREZENTA DIRECTIVĂ

Articolul 44

Regula generală de recunoaștere și evaluare a activelor și datoriilor

Dacă un contribuabil optează pentru aplicarea sistemului prevăzut de prezenta directivă, toate activele și datoriile se recunosc la valoarea lor calculată în conformitate cu normele fiscale naționale, imediat înainte de data la care începe să aplice sistemul, cu excepția unor dispoziții contrare ale prezentei directive.

Articolul 45

Eligibilitatea imobilizărilor pentru amortizare

1. Imobilizările care intră în sistemul prevăzut de prezenta directivă se amortizează în conformitate cu articolele 32 - 42.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1) se aplică următoarele reguli de amortizare:
 - (a) imobilizările care sunt amortizabile individual, atât conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului, cât și conform regulilor sistemului, se amortizează în conformitate cu articolul 36 alineatul (2);
 - (b) imobilizările care erau amortizabile individual conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului, dar nu sunt amortizabile individual conform regulilor sistemului, intră în grupul de active prevăzut la articolul 39;
 - (c) imobilizările care, conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului, erau incluse într-un grup de active în scopuri de amortizare, intră în sistem în grupul de active prevăzut la articolul 39, chiar dacă în conformitate cu regulile sistemului ar fi amortizabile individual;
 - (d) imobilizările care conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului nu erau amortizabile, dar sunt amortizabile în conformitate cu regulile sistemului, se amortizează în conformitate cu articolul 36 alineatul (1) sau cu articolul 39, după caz.

Articolul 46
Contracte pe termen lung în momentul intrării în sistem

Veniturile și cheltuielile care, în conformitate cu articolul 24 alineatele (2) și (3), sunt considerate generate sau angajate înainte ca contribuabilul să opteze pentru intrarea în sistemul prevăzut de prezenta directivă dar care nu au fost încă incluse în baza fiscală conform legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit care se aplica anterior contribuabilului se adaugă sau se deduc din baza fiscală, după caz, în conformitate cu regulile referitoare la termene din legislația națională.

Veniturile care au fost impozitate în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit înainte ca contribuabilul să opteze pentru sistem cu o sumă mai mare decât cea care ar fi fost inclusă în baza fiscală în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) se deduc din baza fiscală.

Articolul 47
Provizioane și deduceri în momentul intrării în sistem

1. Provizioanele, provizioanele pentru pensii și deducerea creanțelor incerte prevăzute la articolele 25, 26 și 27 sunt deductibile doar în măsura în care provin din activități sau tranzacții efectuate după ce contribuabilul a optat pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă.
2. Cheltuielile angajate în legătură cu activități sau tranzacții efectuate înainte ca contribuabilul să opteze pentru sistem pentru care nu s-au făcut deduceri sunt deductibile.
3. Sumele deduse înainte de optarea pentru sistem nu pot face obiectul unei noi deduceri.

Articolul 48
Pierderi înainte de intrarea în sistem

Dacă un contribuabil, înainte de a intra în sistemul prevăzut de prezenta directivă, a suferit pierderi care puteau fi reportate în temeiul legislației naționale aplicabile dar nu au fost încă acoperite din profitul impozabil, aceste pierderi pot fi deduse din baza fiscală în măsura prevăzută de legislația națională.

Articolul 49
Regula generală de ieșire din sistem

Dacă un contribuabil părăsește sistemul prevăzut de prezenta directivă, activele și datoriile sale se recunosc la valoarea lor calculată în conformitate cu regulile sistemului, cu excepția unor dispoziții contrare ale prezentei directive.

Articolul 50
Imobilizări amortizate în grup

Dacă un contribuabil părăsește sistemul prevăzut de prezenta directivă, grupul de active prevăzut de respectiva directivă este recunoscut, în scopul normelor fiscale naționale aplicabile ulterior, ca un grup de active care se amortizează conform metodei degresive, cu o rată anuală de 25%.

Articolul 51
Contracte pe termen lung în momentul părăsirii sistemului

După părăsirea sistemului de către contribuabil, veniturile și cheltuielile generate de contractele pe termen lung sunt tratate în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit aplicabilă ulterior. Veniturile și cheltuielile luate deja în considerare în scopuri fiscale în cadrul sistemului prevăzut de prezenta directivă nu mai sunt luate în considerare încă o dată.

Articolul 52
Provizioane și deduceri în momentul părăsirii sistemului

După ce contribuabilul părăsește sistemul prevăzut de prezenta directivă, cheltuielile care au fost deduse în temeiul articolelor 25 - 27 nu se mai deduc încă o dată.

Articolul 53
Pierderi în momentul părăsirii sistemului

Pierderile suferite de contribuabil care nu au fost încă acoperite din profitul impozabil în conformitate cu regulile sistemului prevăzut de prezenta directivă sunt reportate în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit.

CAPITOLUL IX

CONSOLIDARE

Articolul 54
Filialele eligibile

1. Filialele eligibile sunt toate filialele directe și sub-filialele în care societatea mamă deține următoarele drepturi:
 - (a) dreptul de a exercita mai mult de 50% din drepturile de vot;
 - (b) un drept de proprietate care se ridică la mai mult de 75% din capitalul societății sau mai mult de 75% din drepturile la profit.
2. Pentru calcularea pragurilor menționate la alineatul (1) în raport cu societățile care nu sunt filiale directe, se aplică următoarele reguli:

- (a) în momentul în care se atinge pragul dreptului de vot în ceea ce privește filialele directe și sub-filialele, se consideră că societatea-mamă deține 100% din aceste drepturi.
- (b) Dreptul la profit și dreptul de proprietate asupra capitalului se calculează prin multiplicarea participației deținute în filialele intermediare la fiecare nivel. În calcul sunt luate în considerare și drepturile de proprietate inferioare sau egale cu 75% deținute direct sau indirect de societatea-mamă, inclusiv drepturile deținute într-o societate rezidentă într-o țară terță.

Articolul 55
Formarea unui grup

1. Un contribuabil rezident formează un grup cu:
 - (a) toate sediile sale permanente situate în alte state membre;
 - (b) toate sediile permanente situate într-un stat membru al filialelor sale eligibile rezidente într-o țară terță;
 - (c) toate filialele sale eligibile rezidente în unul sau mai multe state membre;
 - (d) alți contribuabili rezidenți care sunt filiale eligibile ale aceleiași societăți rezidente într-o țară care îndeplinește condițiile stabilite la articolul 2 alineatul (2) litera (a).
2. Un contribuabil nerezident formează un grup raportat la toate sediile sale permanente situate în statele membre și toate filialele sale eligibile rezidente în unul sau mai multe state membre, inclusiv sediile permanente ale acestora din urmă situate în statele membre.

Articolul 56
Insolvența

O societate în insolvență sau lichidare nu poate deveni membră a grupului. Un contribuabil care face obiectul unei declarații de insolvență sau al unei proceduri de lichidare trebuie să părăsească grupul imediat.

Articolul 57
Domeniul de aplicare al consolidării

1. Baza fiscală a membrilor grupului se consolidează.
2. Dacă o bază fiscală consolidată este negativă, pierderea se reportează și se acoperă din următoarea bază fiscală consolidată pozitivă. Dacă baza fiscală consolidată este pozitivă, ea se repartizează în conformitate cu articolele 86 - 102.

Articolul 58
Calendar

1. Pragurile de la articolul 54 trebuie respectate pe tot parcursul exercițiului fiscal.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), un contribuabil devine membru al unui grup la data la care se ating pragurile de la articolul 54. Pragurile trebuie respectate cel puțin nouă luni consecutive, în caz contrar contribuabilul fiind tratat ca și cum nu ar fi devenit niciodată membru al grupului.

Articolul 59
Eliminarea tranzacțiilor intragrup

1. La calcularea bazei fiscale consolidate, profiturile și pierderile rezultate din tranzacții desfășurate direct între membrii grupului trebuie ignorate.
2. Pentru a determina dacă există într-adevăr o tranzacție intra-grup, părțile la tranzacție trebuie să fie membri ai grupului la momentul realizării tranzacției și al recunoașterii veniturilor și cheltuielilor asociate acesteia.
3. Grupurile aplică o metodă coerentă și bine documentată de înregistrare a tranzacțiilor intra-grup. Grupurile pot schimba metoda doar din motive comerciale întemeiate, la începutul unui an fiscal.
4. Metoda de înregistrare a tranzacțiilor intra-grup trebuie să permită identificarea tuturor transferurilor intragrup la valoarea cea mai mică dintre costul și valoarea fiscală.

Articolul 60
Reținerea și impozitarea la sursă

Tranzacțiile dintre membrii unui grup nu sunt grevate de impozite reținute la sursă sau alte impozitări la sursă.

CAPITOLUL X

INTRAREA ȘI IEȘIREA DINTR-UN GRUP

Articolul 61
Imobilizările în momentul intrării în grup

În cazul în care, la data intrării sale într-un grup, un contribuabil este proprietarul economic al unor imobilizări neamortizabile sau amortizabile individual și dacă oricare dintre aceste imobilizări sunt cedate de către un membru al grupului în termen de cinci ani de la data respectivă, în anul cedării se face o ajustare la cota-parte a membrului grupului care deținea proprietatea economică a imobilizărilor la data intrării. Încasările dintr-o astfel de cedare se adaugă la respectiva parte, iar costurile legate de activele neamortizabile și valoarea fiscală a activelor amortizabile se deduce.

O astfel de ajustare se realizează și pentru imobilizările financiare cu excepția acțiunilor în întreprinderi asociate, a participațiilor și a acțiunilor proprii.

Dacă, ca urmare a unei reorganizări a societății, contribuabilul nu mai există sau nu mai deține un sediu permanent în statul membru în care era rezident la data intrării sale în grup, în scopul aplicării prevederilor prezentei directive se consideră că are un sediu permanent în acel stat membru.

Articolul 62

Contracte pe termen lung în momentul intrării în grup

Veniturile și cheltuielile care au fost generate sau suportate în conformitate cu articolul 24 alineatele (2) și (3) înainte ca contribuabilul să intre în grup, dar nu au fost încă incluse în calcularea impozitului în temeiul legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit aplicabile se adaugă sau se deduc din cota-parte, în conformitate cu regulile referitoare la termene din legislația națională.

Veniturile care au fost impozitate, în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit aplicabilă înainte ca contribuabilul să intre în grup, cu o sumă mai mare decât cea care ar fi fost percepută în conformitate cu articolul 24 alineatul (2) se deduc din cota-parte.

Articolul 63

Provizioane și deduceri în momentul intrării în grup

Cheltuielile la care se face referire la articolele 25, 26 și 27 care sunt angajate în legătură cu activități sau tranzacții realizate înainte ca contribuabilul să intre în grup dar pentru care nu s-au constituit provizioane și nu s-au făcut deduceri în temeiul legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit aplicabile sunt deductibile doar din cota-parte a contribuabilului, cu excepția cazului în care angajate la mai mult de cinci ani după ce contribuabilul intră în grup.

Articolul 64

Pierderi în momentul intrării în grup

Pierderile neacoperite suferite de un contribuabil sau un sediu permanent în temeiul prevederilor prezentei directive sau în temeiul legislației fiscale naționale în materie de impozit pe profit înainte de intrarea în grup nu pot fi acoperite din baza fiscală consolidată. Aceste pierderi se reportează și pot fi acoperite din cota-parte în conformitate cu articolul 43 sau cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit aplicabilă contribuabilului în lipsa sistemului prevăzut de prezenta directivă.

Articolul 65

Încetarea existenței unui grup

Dacă un grup încetează să mai existe, se consideră că anul fiscal se termină. Baza fiscală consolidată și pierderile necompensate ale grupului se repartizează membrilor grupului în

conformitate cu articolele 86 – 102, pe baza factorilor de repartizare aplicabili în anul fiscal de încetare a existenței.

Articolul 66

Pierderi după încetarea existenței grupului

În urma încetării existenței unui grup, pierderile se tratează după cum urmează:

- (a) dacă contribuabilul rămâne în sistemul prevăzut de prezenta directivă, dar în afara grupului, pierderile se reportează și se acoperă în conformitate cu articolul 43;
- (b) dacă contribuabilul se alătură unui alt grup, pierderile se reportează și se acoperă din cota-parte a acestuia;
- (c) dacă contribuabilul părăsește sistemul, pierderile se reportează și se acoperă în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit care devine aplicabilă, ca și cum pierderile ar fi fost înregistrate în timp ce contribuabilul era supus legislației respective;

Articolul 67

Imobilizările în momentul părăsirii grupului

Dacă imobilizările neamortizabile sau amortizabile individual, cu excepția celor care dau naștere unei exonerări reduse în temeiul articolului 75, sunt cedate în termen de trei ani de la părăsirea grupului de către contribuabilul care deține proprietatea economică a acestora, încasările se adaugă la baza fiscală consolidată a grupului în anul cedării, iar costurile legate de imobilizările neamortizabile și valoarea fiscală a imobilizărilor amortizabile se deduce.

Aceeași regulă se aplică și imobilizărilor financiare, cu excepția acțiunilor în întreprinderi asociate, a participațiilor și a acțiunilor proprii.

În măsura în care încasările din cedare se adaugă la baza fiscală consolidată a grupului, ele nu mai sunt impozabile.

Articolul 68

Imobilizările necorporale generate în intern

Dacă un contribuabil care este proprietarul economic al unuia sau mai multor imobilizări necorporale generate în intern părăsește grupul, la baza fiscală consolidată a membrilor rămași ai grupului se adaugă o sumă egală costurilor suportate în cursul ultimilor cinci ani în legătură cu imobilizările respective pentru cercetare, dezvoltare, marketing și publicitate. Valoarea adăugată nu trebuie însă să depășească valoarea imobilizărilor în momentul plecării contribuabilului din grup. Aceste costuri se repartizează contribuabilului care pleacă și se tratează în conformitate cu legislația fiscală națională în materie de impozit pe profit aplicabilă contribuabilului sau, dacă acesta rămâne în sistemul prevăzut de prezenta directivă, în conformitate cu prevederile directivei.

Articolul 69
Pierderi în momentul părăsirii grupului

Nu se repartizează pierderi unui membru care părăsește grupul.

CAPITOLUL XI

REORGANIZAREA SOCIETĂȚILOR

Articolul 70
Reorganizarea societăților în cadrul unui grup

1. O reorganizare a societăților în cadrul grupului sau transferul sediului social al unui contribuabil care face parte dintr-un grup nu trebuie să dea naștere nici unui profit sau nici unei pierderi în scopul determinării bazei fiscale consolidate. Se aplică articolul 59 alineatul (3).
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazul în care, ca urmare a unei reorganizări a societăților sau a unei serii de tranzacții între membrii unui grup în decurs de doi ani, majoritatea activelor unui contribuabil sunt transferate într-un alt stat membru, iar factorul active se schimbă în mod substanțial, se aplică următoarele reguli.

În cei cinci ani de la data transferului, activele transferate se atribuie factorului active al contribuabilului care transferă, atâta timp cât un membru al grupului continuă să fie proprietarul economic al activelor. Dacă contribuabilul nu mai există sau nu mai are un sediu permanent în statul membru din care au fost transferate activele, în scopul aplicării prevederilor de la prezentul articol se consideră că acesta dispune de un sediu permanent în statul respectiv.

Articolul 71
Tratamentul pierderilor în cazul în care are loc o reorganizare a societăților între două sau mai multe grupuri

1. Dacă, ca urmare a unei reorganizări a societăților, unul sau mai multe grupuri sau doi sau mai mulți membri ai unui grup devin membri ai unui alt grup, pierderile necompensate ale grupului sau grupurilor anterioare se repartizează tuturor membrilor noului grup, în conformitate cu articolele 86 – 102, pe baza factorilor aplicabili în anul fiscal în care are loc reorganizarea societăților și se reportează pe anii următori.
2. Dacă doi sau mai mulți contribuabili fuzionează în sensul articolului 2 litera (a) punctele (i) și (ii) din Directiva 2009/133/CE¹⁹ a Consiliului, pierderile necompensate ale grupului se repartizează membrilor săi în conformitate cu articolele 86 – 102, pe baza factorilor aplicabili în anul fiscal în care are loc fuziunea și se reportează pe anii următori.

¹⁹ JO L 310, 25.11.2009, p. 34.

CAPITOLUL XII

OPERAȚIUNI ÎNTRE GRUP ȘI ALTE ENTITĂȚI

Articolul 72

Exonerare progresivă

Fără a aduce atingere articolului 75, veniturile scutite de impozit în temeiul articolului 11 literele (c), (d) sau (e) pot fi luate în considerare la determinarea ratei de impozitare aplicabile contribuabilului.

Articolul 73

Nepermiterea exonerării veniturilor (switch-over)

Articolul 11 literele (c), (d) sau (e) nu se aplică dacă entitatea care a repartizat profitul, entitatea a cărei acțiuni sunt cedate sau sediul permanent au fost supuse în țara de reședință a entității sau în țara în care este situat sediul permanent, unuia din următoarele tratamente:

- (a) un impozit pe profit, în cadrul regimului general din țara terță respectivă, la o rată oficială a impozitului pe profit mai mică cu 40% decât rata medie oficială a impozitului pe profit aplicabilă în statele membre;
- (b) un regim special în țara terță respectivă care permite un nivel de impozitare mult mai mic decât regimul general.

Rata medie oficială a impozitului pe profit aplicabilă în statele membre se publică anual de către Comisie. Aceasta se calculează ca o medie aritmetică. În scopul aplicării prezentului articol și al articolelor 81 și 82, modificările ratei se aplică pentru prima dată contribuabililor în anul fiscal care debutează după modificare.

Articolul 74

Calcularea veniturilor unui sediu permanent din străinătate

În cazul în care articolul 73 se aplică veniturilor unui sediu permanent dintr-o țară terță, veniturile, cheltuielile și alte elemente deductibile ale acestuia se determină în conformitate cu regulile sistemului prevăzut de prezenta directivă.

Articolul 75

Suprimarea exonerării cedării de acțiuni

Dacă, ca urmare a cedării de acțiuni, un contribuabil părăsește grupul și respectivul contribuabil a achiziționat în cursul anului fiscal actual sau anterior una sau mai multe imobilizări, altele decât imobilizările amortizate în grup, în cadrul unei tranzacții intra-grup, din exonerare se exclude o sumă corespunzând respectivelor active, cu excepția cazului în care se demonstrează că tranzacțiile intra-grup s-au desfășurat din motive comerciale întemeiate.

Valoarea exclusă de la exonerare este valoarea de piață a activului sau activelor în momentul transferului minus valoarea fiscală a imobilizărilor sau costurile legate de activele neamortizabile, menționate la articolul 20.

Dacă beneficiarul acțiunilor cedate este un contribuabil nerezident sau un non-contribuabil, se consideră că contribuabilul care a deținut imobilizările înaintea tranzacției intra-grup menționate la alineatul (1) a primit valoarea de piață a imobilizării sau imobilizărilor în momentul transferului minus valoarea fiscală.

Articolul 76

Dobânzi, redevențe și orice alte venituri impozitate la sursă

1. Dacă un contribuabil obține venituri care au fost impozitate într-un alt stat membru sau într-o țară terță, altele decât veniturile exonerate în temeiul articolului 11 literele (c), (d) sau (e), se permite o deducere a obligației fiscale a contribuabilului respectiv.
2. Deducerea se repartizează între membrii grupului în conformitate cu formula aplicabilă în anul fiscal respectiv în temeiul articolelor 86 - 102.
3. Deducerea se calculează separat pentru fiecare stat membru sau țară terță, precum și pentru fiecare tip de venit în parte. Deducerea nu depășește suma care ar rezulta prin supunerea venitului atribuit unui contribuabil sau unui sediu permanent ratei impozitului pe profit din statul de rezidență al contribuabilului sau din statul în care este situat sediul permanent.
4. La calcularea deducerii, din valoarea veniturilor se scad cheltuielile deductibile aferente, care se consideră că reprezintă 2%, cu excepția cazului în care contribuabilul dovedește contrariul.
5. Deducerea obligației fiscale dintr-o țară terță nu poate depăși obligația finală a contribuabilului în materie de impozit pe profit, cu excepția cazului în care un acord încheiat între statul membru de rezidență și un stat terț prevede altfel.

Articolul 77

Reținerea la sursă

Dobânzile și redevențele plătite de un contribuabil unui beneficiar din afara grupului pot fi supuse unei rețineri la sursă în statul membru al contribuabilului, în conformitate cu prevederile aplicabile din legislația națională și din acordurile aplicabile de evitare a dublei impunerii. Reținerea la sursă se repartizează între statele membre în conformitate cu formula aplicabilă în anul fiscal în care se percepe impozitul în temeiul articolelor 86 - 102.

CAPITOLUL XIII

TRANZACȚII ÎNTRE ÎNTREPRINDERILE ASOCIATE

Articolul 78

Întreprinderi asociate

1. Dacă un contribuabil participă direct sau indirect la conducerea, controlul sau capitalul unui non-contribuabil sau al unui contribuabil care nu face parte din același grup, cele doua întreprinderi trebuie privite ca întreprinderi asociate.

Dacă aceleași persoane participă direct sau indirect la conducerea, controlul sau capitalul unui contribuabil și al unui non-contribuabil sau al unor contribuabili care nu fac parte din același grup, toate societățile implicate trebuie privite ca întreprinderi asociate.

Un contribuabil trebuie privit ca o întreprindere asociată sediului său permanent dintr-o țară terță. Un contribuabil nerezident trebuie privit ca o întreprindere asociată sediului său permanent dintr-un stat membru.

2. În scopul aplicării alineatului (1), se aplică următoarele reguli:
 - (a) participarea la control înseamnă deținerea a mai mult de 20% din drepturile de vot;
 - (b) participarea la capital înseamnă deținerea unui drept de proprietate asupra mai mult de 20% din capital;
 - (c) participarea la conducere înseamnă a fi în măsură de a exercita o influență semnificativă în conducerea întreprinderii asociate.
 - (d) o persoană fizică, soțul/soția sa și descendenții sau ascendenții direcți sunt considerați o singură persoană.

În cazul participațiilor indirecte, îndeplinirea condițiilor de la literele (a) și (b) se determină prin înmulțirea ratelor de participație pe nivelurile succesive. Un contribuabil care deține mai mult de 50% din drepturile de vot se consideră că le deține în proporție de 100%.

Articolul 79

Ajustarea prețurilor în relațiile dintre întreprinderile asociate

Dacă în relația dintre întreprinderile asociate se stabilesc sau se impun condiții diferite de cele care ar fi fost puse între întreprinderi independente, veniturile care, în lipsa acestor condiții, ar fi fost obținute de contribuabil, dar, din cauza existenței acestor condiții, nu au fost obținute, se includ în veniturile contribuabilului respectiv și se impozitează în consecință.

CAPITOLUL XIV

REGULI ANTI-ABUZ

Articolul 80 *Regula generală anti-abuz*

În scopul calculării bazei fiscale, tranzacțiile artificiale efectuate în unicul scop de a evita impunerea se ignoră.

Primul paragraf nu se aplică activităților comerciale reale în cadrul cărora contribuabilul poate alege între două sau mai multe tranzacții posibile care au același rezultat comercial, dar care produc sume impozabile diferite.

Articolul 81 *Suprimarea deducerii dobânzilor*

1. Dobânda plătită unei întreprinderi asociate rezidentă într-o țară terță nu este deductibilă dacă nu există un acord de schimb de informații comparabil cu schimbul de informații la cerere prevăzut de Directiva 2011/16/UE și dacă este îndeplinită una dintre următoarele condiții:
 - (a) un impozit pe profit este prevăzut în cadrul regimului general din țara terță, la o rată oficială a impozitului pe profit mai mică decât 40% din rata medie oficială a impozitului pe profit aplicabilă în statele membre;
 - (b) întreprinderea asociată este supusă unui regim special în țara terță respectivă care permite un nivel de impozitare mult mai mic decât regimul general.
2. Termenul „dobânzi” înseamnă venituri din creanțe de orice fel, însoțite sau nu de garanții ipotecare sau de o clauză de participare la beneficiile debitorului, în special venituri din obligațiuni sau împrumuturi, inclusiv primele și loturile atașate acestor obligațiuni sau împrumuturi. penalizările pentru întârzierea plăților nu sunt considerate dobânzi.
3. Fără a se aduce atingere alineatului (1), dobânda plătită unei întreprinderi rezidente într-o țară terță cu care nu există un acord de schimb de informații comparabil cu schimbul de informații la cerere prevăzut de Directiva 2011/16/UE este deductibilă, până la o sumă care nu depășește suma care ar fi aplicată între întreprinderi independente, dacă este îndeplinită una din următoarele condiții:
 - (a) valoarea dobânzii este inclusă în baza fiscală ca venit al întreprinderii asociate în conformitate cu articolul 82;
 - (b) dobânda este plătită unei societăți a cărei clasă principală de acțiuni este tranzacționată în mod regulat pe una sau mai multe piețe bursiere recunoscute;

- (c) dobânda este plătită unei entități angajate, în țara sa de reședință, în exercitarea activă a unei activități comerciale. Acest lucru trebuie înțeles ca o întreprindere economică independentă desfășurată în scopul obținerii unui profit și în contextul căreia funcționarii și angajații desfășoară importante activități manageriale și operaționale.

Articolul 82
Societăți străine controlate

1. Baza fiscală include veniturile nerepartizate ale unei entități rezidente într-o țară terță dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) contribuabilul, singur sau împreună cu întreprinderile sale asociate, deține o participație directă sau indirectă de mai mult de 50% din drepturile de vot sau deține mai mult de 50% din capital sau are dreptul la mai mult de 50% din profitul entității respective;
 - (b) în cadrul regimului general din țara terță profitul este impozabil la o rată oficială de impozitare a profitului mai mică cu 40% decât rata medie oficială a impozitului pe profit aplicabilă în statele membre, sau entitatea este supusă unui regim special care permite un nivel de impozitare mult mai mic decât regimul general;
 - (c) mai mult de 30% din veniturile obținute de entitate se încadrează în una sau mai multe din categoriile enumerate la alineatul (3);
 - (d) societatea nu este o societate a cărei clasă principală de acțiuni este tranzacționată în mod regulat pe una sau mai multe piețe bursiere recunoscute.
2. Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care țara terță este parte la Acordul privind Spațiul Economic European și există un acord de schimb de informații comparabil cu schimbul de informații la cerere prevăzut de Directiva 2011/16/UE.
3. În scopul aplicării alineatului (1) litera (c) se iau în considerare următoarele categorii de venituri, în măsura în care mai mult de 50% din categoria de venituri ale entității provin din tranzacții cu contribuabilul sau cu întreprinderile sale asociate:
 - (a) dobânzi sau orice alte venituri generate de imobilizări financiare;
 - (b) redevențe sau orice alte venituri generate de proprietatea intelectuală;
 - (c) dividende și venituri din cedarea de acțiuni;
 - (d) venituri din bunuri mobile;
 - (e) venituri din bunuri imobile, cu excepția cazului în care statul membru al contribuabilului nu ar fi avut dreptul să impoziteze venitul în temeiul unui acord încheiat cu o țară terță;
 - (f) venituri din activități de asigurare, activități bancare sau alte activități financiare.

Articolul 83
Calculare

1. Veniturile care vor fi incluse în baza fiscală se calculează în conformitate cu prevederile de la articolele 9 - 15. Pierderile entității din străinătate nu se includ în baza fiscală, dar se raportează și se ține seama de ele la aplicarea articolului 82 în anii următori.
2. Veniturile care vor fi incluse în baza fiscală se calculează proporțional cu dreptul contribuabilului la o parte din profiturile entității din străinătate.
3. Veniturile se includ în anul fiscal în cursul căruia se termină anul fiscal al entității din străinătate.
4. Dacă entitatea din străinătate distribuie ulterior profit contribuabilului, valoarea veniturilor incluse anterior în baza fiscală în conformitate cu articolul 82 se deduc din baza fiscală în momentul calculării impozitului pe care contribuabilul trebuie să îl plătească asupra profitului distribuit.
5. Dacă contribuabilul cedează participațiile pe care le deține în entitate, în scopul calculării impozitului pe care contribuabilul trebuie să îl plătească, din încasări se scad sumele nedistribuite care au fost deja incluse în baza fiscală.

CAPITOLUL XV

ENTITĂȚI TRANSPARENTE

Articolul 84

Reguli de repartizare a veniturilor de către entitățile transparente contribuabililor care dețin o participație

1. Dacă o entitate este considerată o entitate transparentă în statul membru în care este situată, un contribuabil care deține o participație în entitate include în baza sa fiscală partea care îi revine din veniturile entității. În scopul efectuării acestui calcul, veniturile se calculează conform prevederilor prezentei directive.
2. Tranzacțiile dintre un contribuabil și entitate nu se iau în considerare proporțional cu cota-parte pe care contribuabilul o deține în entitate. În consecință, se consideră că veniturile contribuabilului provenind din astfel de tranzacții reprezintă o parte din suma care ar fi convenită între întreprinderi independente, calculată pe baza principiului deplinei concurențe, care corespunde drepturilor de proprietate deținute de terți în entitate.
3. Contribuabilul are dreptul de a fi scutit de la dubla impunere în conformitate cu articolul 76 alineatele (1),(2),(3) și (5).

Articolul 85

Reguli de determinare a transparenței în cazul entităților din țări terțe

Dacă o entitate este situată într-o țară terță, transparența sau lipsa de transparență a acesteia se determină în conformitate cu legislația statului membru al contribuabilului. Dacă cel puțin doi membri ai grupului dețin o participație în aceeași entitate situată într-o țară terță, tratamentul acestei entități se determină prin acord comun între statele membre relevante. În lipsa unui acord, autoritatea fiscală principală este cea care decide.

CAPITOLUL XVI

REPARTIZAREA BAZEI FISCALE CONSOLIDATE

Articolul 86

Principii generale

1. Baza fiscală consolidată se împarte între membrii grupului în fiecare an fiscal în baza unei formule de repartizare. Pentru determinarea cotei-părți a unui membru al grupului, formula are următoarea formă, unde factorii vânzări, forță de muncă și active au pondere egală:

$$\text{Partea A} = \left(\frac{1}{3} \frac{\text{Vânzari}^A}{\text{Vânzari}^{\text{Grup}}} + \frac{1}{3} \left(\frac{1}{2} \frac{\text{Masa salariala}^A}{\text{Masa salariala}^{\text{Grup}}} + \frac{1}{2} \frac{\text{Nr. de angajati}^A}{\text{Nr. de angajati}^{\text{Grup}}} \right) + \frac{1}{3} \frac{\text{Active}^A}{\text{Active}^{\text{Grup}}} \right) * \text{baza fiscală consolidată}$$

2. Baza fiscală consolidată a grupului se repartizează doar dacă este pozitivă.
3. Calculele pentru repartizarea bazei fiscale consolidate se efectuează la sfârșitul anului fiscal al grupului.
4. O perioadă de cel puțin 15 zile dintr-o lună calendaristică este considerată o lună întreagă.

Articolul 87

Clauza de salvagardare

Ca excepție de la regula stabilită la articolul 86, dacă contribuabilul principal sau o autoritate fiscală competentă consideră că cota-parte repartizată unui membru al grupului nu reflectă în mod echitabil volumul activității membrului respectiv, contribuabilul principal sau autoritatea implicată pot solicita utilizarea unei alte metode. Dacă, în urma consultărilor dintre autoritățile competente și, după caz, a discuțiilor care au avut loc în conformitate cu articolul 132, toate aceste autorități sunt de acord cu metoda alternativă, aceasta trebuie utilizată. Statul membru al autorității fiscale principale informează Comisia în legătură cu metoda alternativă utilizată.

Articolul 88
Intrarea în grup și părăsirea grupului

Dacă o societate intră într-un grup sau îl părăsește în timpul unui an fiscal, cota sa parte se calculează proporțional ținând seama de numărul de luni calendaristice în care societatea a făcut parte din grup în cursul anului fiscal.

Articolul 89
Entități transparente

Dacă un contribuabil deține o participație într-o entitate transparentă, factorii utilizați la calcularea cotei sale părți cuprind vânzările, masa salarială și activele entității transparente, proporțional cu participarea contribuabilului la profitul și pierderea acesteia din urmă.

Articolul 90
Compoziția factorului forță de muncă

1. Jumătate din factorul forță de muncă este compus din valoarea totală a masei salariale a unui membru al grupului la numărător și valoarea totală a masei salariale a grupului la numitor, iar cealaltă jumătate din numărul de angajați ai unui membru al grupului la numărător și numărul de angajați ai grupului la numitor. Dacă un anumit angajat este inclus în factorul forță de muncă al unui membru al grupului, valoarea masei sale salariale trebuie, de asemenea, atribuită factorului forță de muncă a respectivului membru al grupului.
2. Numărul de angajați se determină la sfârșitul anului fiscal.
3. Termenul „angajat” se înțelege în sensul definit de legislația națională a statului membru în care acesta își exercită activitatea.

Articolul 91
Repartizarea angajaților și a masei salariale

1. Angajații sunt incluși în factorul forță de muncă al membrului grupului de la care își primesc remunerația.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), dacă angajații își exercită în mod fizic activitatea sub controlul și responsabilitatea unui alt membru al grupului decât cel de la care își primesc remunerația, acești angajați și valoarea masei lor salariale se includ în factorul forță de muncă al primului membru al grupului.

Această regulă se aplică doar dacă se respectă următoarele condiții:

- (a) această situație durează o perioadă neîntreruptă de cel puțin trei luni;
- (b) acești angajați reprezintă cel puțin 5% din numărul total de angajați ai membrului grupului de la care își primesc remunerația.

3. Fără a aduce atingere alineatului (1), angajații includ persoanele care, deși nu sunt angajate direct de un membru al grupului, îndeplinesc sarcini similare celor executate de angajați.
4. Termenul „masă salarială” include costurile cu salariile, remunerațiile, bonusurile și toate celelalte beneficii acordate angajaților, inclusiv costurile conexe cu pensiile și cu asigurările sociale suportate de angajator.
5. Costurile masei salariale se evaluează la valoarea acestor cheltuieli considerate deductibile de către angajator într-un an fiscal.

Articolul 92
Compoziția factorului active

1. Factorul active este format la numărător din valoarea medie a tuturor imobilizărilor corporale deținute, închiriate sau luate în leasing de către un membru al grupului, iar la numitor din valoarea medie a tuturor imobilizărilor corporale deținute, închiriate sau luate în leasing de către grup la numitor.
2. În primii cinci ani de la intrarea contribuabilului într-un grup existent sau nou-creat, factorul său active cuprinde și valoarea totală a costurilor de cercetare, dezvoltare, marketing și publicitate angajate de contribuabil în cei șase ani dinaintea intrării sale în grup.

Articolul 93
Repartizarea activelor

1. Activele sunt incluse în factorul active ale proprietarului său economic. Dacă proprietarul economic al unui activ nu poate fi identificat, activul este inclus în factorul active al proprietarului legal.
2. Fără a aduce atingere alineatului (1), dacă un activ nu este utilizat efectiv de către proprietarul său economic, activul se include în factorul membrului grupului care îl utilizează efectiv. Această regulă se aplică însă doar activelor care reprezintă mai mult de 5% din valoarea fiscală a tuturor imobilizărilor corporale ale membrului grupului care utilizează efectiv activul.
3. Cu excepția leasingurilor din interiorul grupului, activele în leasing se includ în factorul active al membrului grupului care este locatorul sau locatarul activului. Același lucru este valabil și pentru activele închiriate.

Articolul 94
Evaluare

1. Terenurile și alte imobilizări corporale neamortizabile se evaluează la costul lor inițial.
2. Imobilizările corporale amortizabile se evaluează la media dintre valoarea lor fiscală la începutul și la sfârșitul unui an fiscal.

Dacă, ca urmare a uneia sau a mai multor tranzacții intragrup, o imobilizare corporală amortizabilă individual este inclusă în factorul active al unui membru al grupului pentru o durată mai mică decât un an fiscal, valoarea care va fi luată în considerare se calculează ținând cont de numărul total de luni.

3. Grupul de imobilizări se evaluează la media dintre valoarea sa fiscală la începutul și la sfârșitul unui an fiscal.
4. Dacă chiriașul sau locatarul unui activ nu este proprietarul său economic, el evaluează activele închiriate sau luate în leasing la de opt ori valoarea netă anuală datorată a chiriei sau a leasingului din care se scad sumele de încasat din subînchirieri sau subleasing.

Dacă un membru al grupului dă în chirie sau în leasing un activ nefiind proprietarul economic al acestuia, el evaluează activele date în chirie sau în leasing la de opt ori valoarea netă anuală datorată a chiriei sau a leasingului.

5. Dacă, ca urmare a unui transfer intragrup în același an fiscal sau în anul anterior, un membru al grupului vinde un activ unei entități din afara grupului, pentru perioada dintre transferul intragrup și vânzarea către o entitate din afara grupului activul se include în factorul active al membrului grupului care efectuează transferul. Această regulă nu se aplică dacă membrii implicați ai grupului demonstrează că transferul intragrup s-a realizat din motive comerciale reale.

Articolul 95

Compoziția factorului vânzări

1. Factorul vânzări se compune la numărător din vânzările totale ale unui membru al grupului [inclusiv ale unui sediu permanent care se consideră că există în sensul articolului 70 alineatul (2) al doilea paragraf], iar la numitor din vânzările totale ale grupului.
2. Vânzări înseamnă încasările din toate vânzările de bunuri și prestările de servicii după aplicarea reducerilor și după returnări, excluzând taxa pe valoarea adăugată și alte impozite și taxe. Veniturile exonerate, dobânzile, dividendele, redevențele și încasările din cedarea de imobilizări nu se includ în factorul vânzări, cu excepția cazului în care este vorba de venituri câștigate în cursul desfășurării normale a activității sau a unei activități comerciale. Vânzările intragrup de bunuri și furnizarea intragrup de servicii nu se includ.
3. Vânzările se evaluează în conformitate cu articolul 22.

Articolul 96

Vânzări în funcție de destinație

1. Vânzările de bunuri se includ în factorul vânzări al membrului grupului situat în statul membru în care se încheie expediția sau transportul mărfurilor pentru persoana care le achiziționează. Dacă acest loc nu poate fi identificat, vânzarea bunurilor se repartizează membrului grupului situat în statul membru în care se află ultima locație a bunurilor care poate fi identificată.

2. Prestarea de servicii se include în factorul vânzări al membrului grupului situat în statul membru în care serviciile sunt propriu-zis executate.
3. Dacă în factorul vânzări se includ venituri exonerate, dobânzi, dividende, redevențe și încasările din cedarea de active, acestea se repartizează beneficiarului.
4. Dacă în statul membru în care se livrează bunurile sau se prestează serviciile nu există niciun membru al grupului, sau dacă bunurile sunt livrate sau serviciile prestate într-o țară terță, vânzările se includ în factorul vânzări al tuturor membrilor grupului proporțional cu factorii muncă și active ai acestora.
5. Dacă în statul membru în care se livrează bunurile sau se prestează serviciile există mai mulți membri ai grupului, vânzările se includ în factorul vânzări al tuturor membrilor grupului situați în statul membru respectiv proporțional cu factorii muncă și active ai acestora.

Articolul 97
Reguli de calculare a factorilor

Comisia poate adopta acte prin care să stabilească reguli detaliate de calculare a factorilor forță de muncă, active și vânzări, modalitățile de repartizare a angajaților, a masei salariale, a activelor și vânzărilor factorilor corespunzători și modalitățile de evaluare a activelor. Actele de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 131 alineatul (2).

Articolul 98
Instituții financiare

1. Următoarele entități sunt considerate instituții financiare:
 - (a) instituțiile de credit autorizate să funcționeze în Uniune în temeiul Directivei 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁰;
 - (b) entitățile, cu excepția întreprinderilor de asigurare definite la articolul 99, care dețin immobilizări financiare reprezentând cel puțin 80% din immobilizările lor, evaluate în conformitate cu prevederile din prezenta directivă.
2. Factorul active al instituțiilor financiare include 10% din valoarea immobilizărilor financiare, cu excepția participațiilor și a acțiunilor proprii. Immobilizările financiare se includ în factorul active al membrului grupului în contabilitatea căruia au fost înregistrate când acesta a devenit membru al grupului.
3. Factorul vânzări al instituțiilor financiare include 10% din veniturile lor sub forma dobânzilor, tarifelor, comisioanelor și veniturilor din valori mobiliare, cu excepția taxei pe valoarea adăugată și a altor taxe și impozite. În scopul aplicării articolului 96 alineatul (2), se consideră că s-au prestat servicii financiare, în cazul unui împrumut garantat, în statul membru în care se află garanția sau, dacă acest stat membru nu poate fi determinat, în statul membru în care garanția e înregistrată. Alte servicii

²⁰ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

financiare se consideră că s-au prestat în statul membru al debitorului sau al persoanei care plătește tarife, comisioane sau alte venituri. Dacă debitorul sau persoana care plătește tarife, comisioane sau alte venituri nu poate fi identificată sau dacă statul membru în care se află sau este înregistrată garanția nu poate fi determinat, vânzările se repartizează tuturor membrilor grupului proporțional cu factorii forță de muncă și active ai acestora.

Articolul 99
Întreprinderi de asigurare

1. „Întreprinderi de asigurare” înseamnă întreprinderile care au fost autorizate să își desfășoare activitatea în statele membre în conformitate cu Directiva 73/239/CEE privind asigurarea generală directă, Directiva 2002/83/CE privind asigurarea de viață și Directiva 2005/68/CE privind reasigurarea.
2. Factorul active al întreprinderilor de asigurare include 10% din valoarea imobilizărilor financiare, conform dispozițiilor de la articolul 98 alineatul (2).
3. Factorul vânzări al întreprinderilor de asigurare include 10% din totalul primelor de asigurare încasate din care se scad reasigurările, din veniturilor alocate din investiții transferate din contul non-tehnic, din alte venituri tehnice din care se scad reasigurările, din veniturile din investiții, taxele și comisioanele, excluzând taxa pe valoarea adăugată și alte impozite și taxe. În sensul aplicării articolului 96 alineatul (2), se consideră că serviciile de asigurare sunt prestate în statul membru al deținătorului poliței de asigurare. Celelalte vânzări se repartizează tuturor membrilor grupului proporțional cu factorii forță de muncă și active ai acestora.

Articolul 100
Petrol și gaze

Fără a aduce atingere articolului 96 alineatele (1), (2) și (3), vânzările unui membru al grupului al cărui obiect principal de activitate se află în domeniul explorării sau producerii de petrol și gaze se atribuie membrului grupului din statul membru în care va fi extras sau produs petrolul sau gazul.

Fără a aduce atingere articolului 96 alineatele (4) și (5), dacă nu există niciun membru al grupului în statul membru de extragere sau producere a petrolului și gazelor sau explorarea și producția au loc într-o țară terță în care membrul grupului care efectuează explorarea sau producția de petrol și gaze nu are un sediu permanent, vânzările se repartizează respectivului membru al grupului.

Articolul 101
Transportul maritim, transportul pe căi navigabile interioare și transportul aerian

Veniturile, cheltuielile și alte elemente deductibile ale unui membru al grupului al cărui obiect principal de activitate este exploatarea navelor sau a aeronavelor în traficul internațional sau exploatarea navelor angajate în transportul pe căi navigabile interioare nu se repartizează conform formulei de la articolul 86, ci se atribuie membrului respectiv al grupului. Acești membri ai grupului nu sunt incluși în calculul formulei de repartizare.

Articolul 102
Elemente deductibile din cota-parte

Cota-parte se ajustează cu următoarele elemente:

- (a) pierderile necompensate suferite de contribuabil înainte de intrarea sa în sistemul prevăzut de prezenta directivă, conform prevederilor de la articolul 64;
- (b) pierderile necompensate suferite la nivelul grupului, conform prevederilor de la articolul 64 coroborate cu prevederile articolului 66 litera (b) și ale articolului 71;
- (c) sumele în raport cu cedarea de imobilizări conform prevederilor articolului 61, veniturile și cheltuielile legate de contractele pe termen lung conform prevederilor articolului 62 și cheltuielile viitoare conform prevederilor articolului 63;
- (d) în cazul întreprinderilor de asigurare, rezervele tehnice conform prevederilor de la articolul 30 litera (c);
- (e) impozitele enumerate în anexa III, în cazul în care în legislațiile naționale se prevede o deducere.

Articolul 103
Obligația fiscală

Obligația fiscală a fiecărui membru al grupului este rezultatul aplicării ratei naționale de impozitare la cota-parte ajustată în conformitate cu articolul 102 din care se scad deducerile prevăzute la articolul 76.

CAPITOLUL XVII

ADMINISTRAȚIE ȘI PROCEDURI

Articolul 104
Notificarea opțiunii

1. Un contribuabil individual optează pentru sistemul prevăzut de prezenta directivă notificând autoritatea competentă din statul membru în care este rezident sau, raportat la un sediu permanent al unui contribuabil nerezident, în care este situat sediul permanent. În cazul unui grup, contribuabilul principal notifică în numele grupului autoritatea fiscală principală.

Notificarea se face cu cel puțin trei luni înainte de începutul anului fiscal în care contribuabilul sau grupul dorește să înceapă să aplice sistemul.

2. Notificarea opțiunii acoperă toți membrii grupului. Societățile de transport maritim supuse unui regim fiscal special pot fi însă excluse din grup.
3. Autoritatea fiscală principală transmite de îndată notificarea autorităților competente din toate statele membre în care sunt stabiliți sau sunt rezidenți membrii grupului. În

termen de o lună de la transmiterea notificării, autoritățile respective pot transmite autorității fiscale principale opinia lor și informațiile relevante cu privire la valabilitatea și domeniul de aplicare al notificării.

Articolul 105

Perioada de aplicare a sistemului de către un grup

1. Dacă notificarea opțiunii a fost acceptată, contribuabilul individual sau, după caz, grupul, aplică sistemul prevăzut de prezenta directivă pentru o perioadă de cinci ani fiscali. În urma expirării acestui termen inițial, contribuabilul individual sau grupul continuă să aplice sistemul pentru termene succesive de trei ani, cu excepția cazului în care se notifică ieșirea din sistem. Notificarea ieșirii din sistem poate fi transmisă de un contribuabil autorității sale competente sau, în cazul unui grup, de contribuabilul principal autorității fiscale principale, în cele trei luni dinaintea terminării perioadei inițiale sau a unei perioade ulterioare.
2. Dacă un contribuabil sau un non-contribuabil intră în grup, perioada de aplicare a sistemului de către grup nu va fi afectată. Dacă un grup se alătură altui grup sau două sau mai multe grupuri fuzionează, grupul extins continuă să aplice sistemul până la ultima dintre datele de expirare a perioadelor de aplicare a sistemului de către grupuri, cu excepția cazului în care circumstanțe excepționale fac ca aplicarea unei perioade mai scurte să fie mai adecvată.
3. Dacă un contribuabil părăsește grupul sau un grup încetează să mai existe, contribuabilul sau contribuabilii continuă să aplice sistemul până la sfârșitul perioadei în curs de aplicare a sistemului de către grup.

Articolul 106

Informațiile conținute în notificarea opțiunii

Notificarea opțiunii trebuie să conțină următoarele informații:

- (a) identitatea contribuabilului sau a membrilor grupului;
- (b) raportat la un grup, dovada respectării condițiilor stabilite la articolele 54 și 55;
- (c) identitatea întreprinderilor asociate menționate la articolul 78;
- (d) forma juridică, sediul social și locul conducerii efective a contribuabililor;
- (e) anul fiscal care se va aplica.

Comisia poate adopta un act care stabilește formularul standard de notificare a opțiunii. Actul de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 131 alineatul (2).

Articolul 107
Controlul notificării opțiunii

1. Autoritatea competentă căreia i se prezintă în mod valabil notificarea opțiunii examinează dacă, pe baza informațiilor conținute în notificare, grupul respectă cerințele prezentei directive. Dacă nu este refuzată în termen de trei luni de la primire, se consideră că notificarea a fost acceptată.
2. Cu condiția ca contribuabilul să comunice toate informațiile relevante în conformitate cu articolul 106, constatarea ulterioară a faptului că lista membrilor grupului prezentată este incorectă nu invalidează notificarea opțiunii. Notificarea se corectează și se iau toate măsurile necesare de la începutul anului fiscal în cursul căruia s-a făcut constatarea. Dacă nu s-au comunicat toate informațiile, autoritatea fiscală principală, de comun acord cu celelalte autorități competente implicate, poate anula notificarea inițială a opțiunii.

Articolul 108
Anul fiscal

1. Toți membrii unui grup au același an fiscal.
2. În anul în care intră într-un grup existent, contribuabilul își aliniază anul fiscal la anul fiscal al grupului. Cota-parte a contribuabilului în anul fiscal respectiv se calculează proporțional, ținând seama de numărul de luni calendaristice în care societatea a aparținut grupului.
3. Cota-parte a contribuabilului în anul în care părăsește grupul se calculează proporțional, ținând seama de numărul de luni calendaristice în care societatea a aparținut grupului.
4. Dacă un contribuabil individual se alătură unui grup, el trebuie tratat ca și cum anul său fiscal s-ar fi terminat în ziua dinaintea intrării sale în grup.

Articolul 109
Depunerea unei declarații fiscale

1. Un contribuabil individual depune la autoritatea competentă declarația sa fiscală.
În cazul unui grup, contribuabilul principal depune declarația fiscală consolidată a grupului la autoritatea fiscală principală.
2. Declarația servește la stabilirea obligației fiscale a fiecărui membru al grupului. Dacă, conform legislației statului membru, o declarație fiscală are statutul legal de stabilire a obligației fiscale și trebuie tratată ca un instrument care permite punerea în aplicare a datoriei fiscale, declarația fiscală consolidată are același efect raportat la un membru al grupului impozabil în statul membru respectiv.
3. Dacă declarația fiscală consolidată nu are statutul legal de stabilire a obligației fiscale, autoritatea competentă a unui stat membru poate, raportat la un membru al grupului rezident sau situat în respectivul stat, să emită un instrument legislativ

național care să autorizeze aplicarea în statul membru. Acest instrument conține informațiile din declarația fiscală consolidată referitoare la membrul grupului. Recursurile împotriva acestui instrument sunt permise doar pe considerente de formă și nu în privința evaluării aflate la bază. Procedura intră sub incidența legislației naționale a statului membru în cauză.

4. Dacă, se consideră că există un sediu permanent în sensul articolului 61 al treilea paragraf, contribuabilul principal trebuie să se achite de toate obligațiile procedurale legate de impozitarea sediului permanent.
5. Declarația fiscală a unui contribuabil individual se depune în termenul prevăzut în legislația națională a statului membru în care este rezident sau în care are un sediu permanent. Declarația fiscală consolidată se depune în termen de nouă luni de la terminarea anului fiscal.

Articolul 110
Conținutul declarației fiscale

1. Declarația fiscală a unui contribuabil individual trebuie să conțină următoarele informații:
 - (a) identitatea contribuabilului;
 - (b) anul fiscal la care se referă declarația fiscală;
 - (c) calcularea bazei fiscale;
 - (d) identitatea întreprinderilor asociate menționate la articolul 78;
2. Declarația fiscală consolidată trebuie să conțină următoarele informații:
 - (a) identitatea contribuabilului principal;
 - (b) identitatea tuturor membrilor grupului;
 - (c) identitatea întreprinderilor asociate menționate la articolul 78;
 - (d) anul fiscal la care se referă declarația fiscală;
 - (e) calcularea bazei fiscale pentru fiecare membru al grupului;
 - (f) calcularea bazei fiscale consolidate;
 - (g) calcularea cotei-părți a fiecărui membru al grupului;
 - (h) calcularea obligației fiscale a fiecărui membru al grupului;

Articolul 111
Notificarea erorilor din declarația fiscală

Contribuabilul principal notifică autoritatea fiscală principală cu privire la erorile din declarația fiscală consolidată. Dacă este cazul, autoritatea fiscală principală emite o evaluare modificată în conformitate cu articolul 114 alineatul (3).

Articolul 112
Nedepunerea unei declarații fiscale

Dacă contribuabilul principal nu depune o declarație fiscală consolidată, în termen de trei luni autoritatea fiscală principală emite un aviz de impunere în baza unei estimări, ținând seama de informațiile disponibile. Contribuabilul principal poate face apel împotriva acestui aviz.

Articolul 113
Reguli referitoare la depunerea electronică, formularul de declarație fiscală și documentele justificative

Comisia poate adopta acte prin care să stabilească reguli referitoare la depunerea electronică, formularul de declarație fiscală, formularul de declarație fiscală consolidată și documentele justificative cerute. Actele de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 131 alineatul (2).

Articolul 114
Rectificarea impozitului

1. Raportat la un contribuabil individual, controalele și evaluările intră sub incidența legislației statului membru în care acesta este rezident sau în care are un sediu permanent.
2. Autoritatea fiscală principală verifică dacă declarația fiscală consolidată respectă prevederile articolului 110 alineatul (2).
3. Autoritatea fiscală principală poate emite un aviz de rectificare a impozitului în cel mult trei ani de la termenul final de depunere a declarației fiscale consolidate sau, dacă declarația nu a fost depusă până la termenul respectiv, în cel mult trei ani după emiterea unei evaluări în temeiul articolului 112.

Un aviz de rectificare a impozitului poate fi emis o dată la 12 luni.

4. Dacă un aviz de rectificare a impozitului este emis în urma unei hotărâri judecătorești din statul membru al autorității fiscale principale în conformitate cu articolul 123 sau în urma unui acord reciproc sau a unei proceduri de arbitraj cu o țară terță, alineatul (3) nu se aplică. Avizele de rectificare a impozitului se emit în termen de 12 luni de la hotărârea judecătorească din statul membru al autorității fiscale principale sau de la finalizarea procedurii.
5. Fără a aduce atingere alineatului (3), un aviz de rectificare a impozitului poate fi emis în termen de șase ani de la termenul final al depunerii declarației fiscale

consolidate, dacă acest lucru se justifică printr-o declarație falsă deliberată sau din neglijență gravă a unui contribuabil, sau în termen de 12 ani de la această dată, dacă declarația falsă face obiectul unei proceduri penale. Un astfel de aviz de rectificare a impozitului se emite în termen de 12 luni după descoperirea falsei declarații, cu excepția cazului în care o perioadă mai lungă se justifică în mod obiectiv prin nevoia de a efectua o anchetă sau o investigație mai aprofundată. Un astfel de aviz de rectificare a impozitului trebuie să se refere doar la obiectul falsei declarații.

6. Înainte de emiterea unui aviz de rectificare a impozitului, autoritatea fiscală principală consultă autoritățile competente din statele membre în care este stabilit sau este rezident un membru al grupului. Autoritățile respective își pot exprima punctul de vedere în termen de o lună.

Autoritatea competentă a unui stat membru în care un membru al grupului este stabilit sau rezident poate cere autorităților fiscale principale să emită un aviz de rectificare a impozitului. Neemiterea acestui aviz este considerată drept refuz de a face acest lucru.

7. Nu se emite un aviz de rectificare a impozitului pentru ajustarea bazei fiscale consolidate în cazul în care diferența dintre baza declarată și cea corectată nu depășește valoarea mai mică dintre 5 000 EUR și 1% din baza fiscală consolidată.

Nu se emite un aviz de rectificare a impozitului pentru ajustarea calculului cotelor-părți în cazul în care totalul cotelor-părți ale membrilor grupului rezidenți sau stabiliți într-un stat membru ar fi ajustat cu mai puțin de 0,5%

Articolul 115 Baza de date centrală

Declarația fiscală consolidată și documentele justificative depuse de contribuabilul principal se stochează într-o bază de date centrală la care trebuie să aibă acces toate autoritățile competente. Baza de date centrală se actualizează în mod regulat cu toate noile informații și documente și cu toate deciziile și avizele emise de autoritatea fiscală principală.

Articolul 116 Desemnarea contribuabilului principal

Contribuabilul principal desemnat în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) nu poate fi înlocuit ulterior. Dacă însă contribuabilul principal nu mai îndeplinește criteriile stabilite la articolul 4 alineatul (6), grupul desemnează un nou contribuabil principal.

În situații excepționale, autoritățile fiscale competente ale statelor membre în care sunt rezidenți membrii grupului sau în care aceștia dispun de un sediu permanent, în termen de șase luni de la notificarea opțiunii sau în termen de șase luni de la o reorganizare implicând și contribuabilul principal, pot hotărî de comun acord ca un alt contribuabil decât cel desemnat de grup să devină contribuabilul principal.

Articolul 117
Ținerea evidenței

Un contribuabil individual și, în cazul unui grup, fiecare membru al grupului trebuie să țină o evidență și să păstreze documente justificative suficient de detaliate pentru a asigura o punere în aplicare corespunzătoare a prezentei directive și a permite efectuarea de controale.

Articolul 118
Furnizarea de informații autorităților competente

La cererea autorității competente din statul membru în care este rezident sau în care este situat sediul său permanent, un contribuabil trebuie să furnizeze toate informațiile relevante pentru determinarea obligației sale fiscale. La cererea autorității competente principale, contribuabilul principal furnizează toate informațiile relevante pentru determinarea bazei fiscale consolidate sau a obligației fiscale a membrilor grupului.

Articolul 119
Cererea unui aviz autorității competente

1. Un contribuabil poate cere avizul autorității competente din statul membru în care este rezident sau în care este situat sediul său permanent cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive pentru o anumită tranzacție sau pentru o serie de tranzacții pe care dorește să le efectueze. Un contribuabil poate cere un aviz și cu privire la compoziția propusă a grupului. Autoritatea competentă ia toate măsurile necesare pentru a răspunde cererii în timp rezonabil.

Cu condiția să fie furnizate toate informațiile relevante referitoare la tranzacția sau seria de tranzacții planificate, avizul emis de autoritatea competentă are un caracter obligatoriu, cu excepția cazului în care tribunalele statului membru al autorității fiscale principale hotărâsc ulterior altceva, în temeiul articolului 123. Dacă contribuabilul nu este de acord cu avizul, el poate acționa în conformitate cu propria sa interpretare, dar trebuie să semnaleze acest lucru în declarația sa fiscală sau în declarația fiscală consolidată.

2. Dacă doi sau mai mulți membri ai unui grup din state membre diferite sunt implicați direct într-o anumită tranzacție sau într-o serie de tranzacții sau dacă solicitarea se referă la compoziția propusă a unui grup, autoritățile competente ale statelor membre respective trebuie să se pună de acord asupra unui aviz comun.

Articolul 120
Comunicarea între autoritățile competente

1. Informațiile comunicate în temeiul prezentei directive se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua comună de comunicații/interfața comună a sistemelor (CCN/CSI).
2. Dacă o autoritate competentă primește o cerere de cooperare sau de schimb de informații referitoare la un membru al grupului în temeiul Directivei 2011/16/UE, ea trebuie să răspundă în termen de trei luni de la data primirii cererii.

Articolul 121
Clauză de confidențialitate

1. Toate informațiile aduse la cunoștința unui stat membru conform prezentei directive sunt confidențiale în statul respectiv, la fel ca informațiile primite conform legislației interne. În orice caz, astfel de informații:
 - (a) pot fi puse doar la dispoziția persoanelor direct implicate în stabilirea impozitului sau în controlul administrativ al acestei evaluări;
 - (b) în plus, pot fi dezvăluite numai în legătură cu proceduri judiciare sau administrative care implică sancțiuni inițiate în vederea determinării impozitului sau a revizuirii acestuia sau în legătură cu acest lucru și numai pentru persoanele direct implicate în astfel de proceduri; cu toate acestea, informațiile în materie pot fi dezvăluite în timpul audierilor publice sau în cadrul hotărârilor, dacă autoritatea competentă a statului membru care furnizează informația nu are obiecții în acest sens;
 - (c) se utilizează numai în scopuri fiscale sau în legătură cu proceduri judiciare sau administrative inițiate în vederea determinării impozitului sau a revizuirii acestuia sau în legătură cu acest lucru.

De asemenea, statele membre pot prevedea ca informațiile menționate la primul paragraf să fie utilizate pentru stabilirea altor impozite și taxe prevăzute la articolul 2 din Directiva 2008/55/CE²¹ a Consiliului.

2. Fără a aduce atingere alineatului (1), autoritatea competentă a statului membru care furnizează informațiile poate permite ca acestea să fie utilizate pentru alte scopuri în statul solicitant dacă, în temeiul legislației statului care comunică informațiile, acestea ar putea fi folosite în situații similare și pentru scopuri similare de statul care comunică informațiile.

Articolul 122
Controale

1. Autoritatea fiscală principală poate iniția și coordona controlul membrilor grupului. Un control poate fi inițiat și la cererea unei autorități competente.

Autoritatea fiscală principală și celelalte autorități competente în cauză determină împreună domeniul de aplicare și conținutul unui control și membrii grupului care vor fi controlați.
2. Controlul se realizează în conformitate cu legislația națională a statului membru în care se desfășoară, sub rezerva ajustărilor necesare pentru asigurarea punerii în aplicare corespunzătoare a prezentei directive.
3. Autoritatea fiscală principală compilează rezultatele tuturor controalelor.

²¹ JO L 150, 10.6.2008, p. 28.

Articolul 123
Dezacorduri între statele membre

1. Dacă autoritatea competentă a statului membru în care unul dintre membrii grupului este rezident sau este stabilit nu este de acord cu o decizie a autorității fiscale principale luate în temeiul articolului 107 sau a articolului 114 alineatele (3), (5) sau (6) al doilea paragraf, poate contesta respectiva decizie în fața instanțelor judecătorești ale statului membru al autorității fiscale principale în termen de trei luni.
2. Autoritatea competentă are cel puțin aceleași drepturi procedurale ca și cele de care beneficiază un contribuabil în temeiul legislației statului membru respectiv în cadrul procedurilor de contestare a unei decizii a autorității fiscale principale.

Articolul 124
Căi de atac

1. Un contribuabil principal poate face apel împotriva următoarelor acte:
 - (a) o decizie de respingere a notificării opțiunii;
 - (b) un aviz prin care se cere furnizarea unor documente sau informații;
 - (c) un aviz de rectificare a impozitului;
 - (d) o evaluare referitoare la nedepunerea unei declarații fiscale consolidate.Apelul trebuie introdus în termen de 60 de zile de la primirea actului împotriva căruia se face apel.
2. Apelul nu are efect de suspendare a obligației fiscale a contribuabilului.
3. Fără a aduce atingere articolului 114 alineatul (3), un aviz de rectificare a impozitului poate fi emis pentru punerea în aplicare a rezultatului unui apel.

Articolul 125
Recursul administrativ

1. Apelurile împotriva rectificării impozitului sau a stabilirii acestuia în temeiul articolului 112 sunt audiate de către un organism administrativ competent pentru audierea apelurilor în primă instanță, în conformitate cu legislația statului membru al autorității fiscale principale. Dacă în statul membru respectiv nu există un astfel de organism administrativ competent, contribuabilul principal poate introduce direct un recurs judecătoresc.
2. Când transmite observațiile sale organismului administrativ, autoritatea fiscală principală acționează în strânsă consultare cu celelalte autorități competente.
3. Un organism administrativ, dacă este necesar, poate cere contribuabilului principal și autorității fiscale principale să furnizeze probe cu privire la afacerile fiscale ale membrilor grupului și ale altor întreprinderi asociate și cu privire la legislația și

practicile din celelalte state membre implicate. Autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate oferă toată asistența necesară autorității fiscale principale.

4. Dacă un organism administrativ modifică decizia autorității fiscale principale, decizia modificată înlocuiește decizia precedentă și trebuie tratată ca decizia autorității fiscale principale.
5. Organismul administrativ se pronunță cu privire la recurs în termen de șase luni. Dacă contribuabilul principal nu primește nicio decizie în acest termen, se consideră că decizia autorității fiscale principale a fost confirmată.
6. Dacă decizia este confirmată sau modificată, contribuabilul principal are dreptul să facă recurs direct în fața tribunalelor statului membru al autorității fiscale principale în termen de 60 de zile de la primirea deciziei organismului de recurs administrativ.
7. Dacă decizia este anulată, organismul administrativ remite chestiunea autorității fiscale principale care trebuie să ia o nouă decizie în termen de 60 de zile de la data la care decizia organismului administrativ îi este notificată. Contribuabilul principal poate face apel împotriva unei noi decizii fie în temeiul alineatului (1), fie direct în fața tribunalelor statului membru al autorității fiscale principale în termen de 60 de zile de la primirea deciziei. Dacă autoritatea fiscală principală nu ia o nouă decizie în termen de 60 de zile, contribuabilul principal poate face apel împotriva deciziei inițiale a autorității fiscale principale în fața tribunalelor statului membru al autorității fiscale principale.

Articolul 126
Recursul judecătoresc

1. Un recurs judecătoresc împotriva unei decizii a autorității fiscale principale intră sub incidența legislației statului membru al respectivei autorități fiscale principale, sub rezerva prevederilor de la alineatul (3).
2. Când transmite observațiile sale tribunalelor, autoritatea fiscală principală acționează în strânsă consultare cu celelalte autorități competente.
3. Atunci când este necesar, un tribunal național poate cere contribuabilului principal și autorității fiscale principale să furnizeze probe cu privire la afacerile fiscale ale membrilor grupului și ale altor întreprinderi asociate și cu privire la legislația și practicile din celelalte state membre implicate. Autoritățile competente ale celorlalte state membre implicate oferă toată asistența necesară autorității fiscale principale.

CAPITOLUL XVIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 127 *Exercitarea delegării*

1. Comisiei i se conferă competența de a adopta actele delegate menționate la articolele 2, 14, 34 și 42 pentru o perioadă de timp nedeterminată.
2. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
3. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la articolele 128, 129 și 130.

Articolul 128 *Revocarea delegării*

1. Delegarea competențelor menționată la articolele 2, 14, 34 și 42 poate fi revocată în orice moment de către Consiliu.
2. Decizia de revocare pune capăt delegării competențelor indicată în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare imediat sau la o dată ulterioară, menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare. Aceasta se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 129 *Obiecții la actele delegate*

1. Consiliul poate formula obiecții la un act delegat în termen de trei luni de la data notificării.
2. În cazul în care, la expirarea acestui termen, Consiliul nu a formulat obiecții la actul delegat, acesta se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și intră în vigoare la data menționată în cuprinsul său.

Actul delegat poate fi publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și poate intra în vigoare înainte de expirarea termenului respectiv, în cazul în care Consiliul a informat Comisia cu privire la intenția sa de a nu formula obiecții.

3. În cazul în care Consiliul formulează obiecții la actul delegat, acesta nu intră în vigoare. Consiliul își expune motivele pentru care are obiecții la actul delegat.

Articolul 130
Informarea Parlamentului European

Parlamentul European este informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la orice obiecții formulate cu privire la acestea sau la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

Articolul 131
Comitetul

1. Comisia este asistată de un comitet. Este vorba de un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/ 2011²².
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 132
Consultări cu privire la articolul 87

Comitetul instituit prin articolul 131 poate discuta și aplicarea articolului 87 într-o situație dată.

Articolul 133
Examinare

La cinci ani după intrarea în vigoare a prezentei directive, Comisia examinează aplicarea sa și raportează Consiliului cu privire la modul de funcționare a prezentei directive. Raportul trebuie să includă o analiză a impactului mecanismului instituit în capitolul XVI al prezentei directive pentru repartizarea bazelor fiscale între statele membre.

Articolul 134
Transpunere

1. Statele membre adoptă și publică până la [...] actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor acte, precum și un tabel de corespondență între respectivele acte și prezenta directivă.

Statele membre aplică aceste acte începând cu [...].

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale.

2. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

²² JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

Articolul 135
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a [...] zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 136
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu
Președintele

ANEXE

ANEXA I

- (a) Societatea europeană sau Societas Europaea (SE) instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 al Consiliului din 8 octombrie 2001 privind statutul societății europene (SE)²³ și Directiva 2001/86/CE a Consiliului din 8 octombrie 2001 de completare a statutului societății europene în ceea ce privește implicarea lucrătorilor²⁴;
- (b) Societatea cooperativă europeană (SCE) instituită prin Regulamentul (CE) nr. 1435/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind statutul societății cooperative europene (SCE)²⁵ și Directiva 2003/72/CE a Consiliului din 22 iulie 2003 de completare a statutului societății cooperative europene în legătură cu participarea lucrătorilor²⁶;
- (c) societăți aflate sub incidența legislației belgiene, denumite “société anonyme”/“naamloze vennootschap”, “société en commandite par actions”/“commanditaire vennootschap op aandelen”, “société privée à responsabilité limitée”/“besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, “société coopérative à responsabilité limitée”/“coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, “société coopérative à responsabilité illimitée”/“coöperatieve vennootschap met onbeperkte aansprakelijkheid”, “société en nom collectif”/“vennootschap onder firma”, “société en commandite simple”/“gewone commanditaire vennootschap”, întreprinderile publice care au adoptat una dintre formele juridice menționate anterior, precum și alte societăți comerciale constituite în conformitate cu legislația belgiană și care sunt supuse impozitului pe profit în Belgia;
- (d) societăți aflate sub incidența legislației bulgare, denumite „събирателно дружество“, „командитно дружество“, „дружество с ограничена отговорност“, „акционерно дружество“, „командитно дружество с акции“, „неперсонифицирано дружество“, „кооперации“, „кооперативни съюзи“, „държавни предприятия“, constituite în conformitate cu legislația bulgară și care desfășoară activități comerciale;
- (e) societăți aflate sub incidența legislației cehe, denumite akciová společnost”, „společnost s ručením omezeným”, „veřejná obchodní společnost”, „komanditní společnost”, „družstvo”;
- (f) societăți aflate sub incidența legislației daneze, denumite „aktieselskab” și „anpartsselskab”. Alte societăți supuse impozitelor în temeiul Legii privind impozitul pe profit, în măsura în care venitul lor impozabil se calculează și se impozitează în conformitate cu normele legislative generale de impozitare aplicabile „aktieselskaber”;

²³ JO L 294, 10.11.2001, p. 1.

²⁴ JO L 294, 10.11.2001, p. 22.

²⁵ JO L 207, 18.8.2003, p. 1.

²⁶ JO L 207, 18.8.2003, p. 25.

- (g) societăți aflate sub incidența legislației germane, denumite „Aktiengesellschaft”, „Kommanditgesellschaft auf Aktien”, „Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs- und Wirtschaftsgenossenschaft”, „Betriebe gewerblicher Art von juristischen Personen des öffentlichen Rechts”, și alte societăți constituite în conformitate cu legislația germană și care sunt supuse impozitului pe profit în Germania;
- (h) societăți aflate sub incidența legislației estoniene și cunoscute sub denumirea de „täisühing”, „usaldusühing”, „osaühing”, „aktsiaselts”, „tulundusühistu”;
- (i) societăți aflate sub incidența legislației grecești și cunoscute sub denumirea de „ανώνυμη εταιρεία”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης (Ε.Π.Ε.)”;
- (j) societăți aflate sub incidența legislației spaniole și cunoscute sub denumirea de „sociedad comanditaria por acciones”, „sociedad de responsabilidad limitada”, și organismele de drept public care funcționează în regimul dreptului privat;
- (k) societăți aflate sub incidența legislației franceze și cunoscute sub denumirea de “société anonyme”, „société en commandite par actions”, „société à responsabilité limitée”, „sociétés par actions simplifiées”, „sociétés d’assurances mutuelles”, „caisses d’épargne et de prévoyance”, „sociétés civiles”, care sunt supuse de drept impozitului pe profit, „coopératives”, „unions de coopératives”, instituții și întreprinderi publice cu caracter industrial și comercial, precum și alte societăți constituite în temeiul legislației franceze și care sunt supuse impozitului pe profit în Franța;
- (l) societăți constituite sau existente sub incidența legislației irlandeze, instituții înregistrate în temeiul „Industrial and Provident Societies Act”, „building societies” înregistrate în temeiul „Building Societies Act” și „trustee savings banks” în înțelesul „Trustee Savings Banks Act” din anul 1989;
- (m) societăți aflate sub incidența legislației italiene și cunoscute sub denumirea de „società per azioni”, „società in accomandita per azioni”, „società a responsabilità limitata”, „società cooperative”, „società di mutua assicurazione”, precum și entități private și publice care desfășoară, în mod exclusiv sau în principal, activități comerciale;
- (n) sub incidența legislației cipriote: “εταιρείες” astfel cum sunt definite în legislația privind impozitul pe venit;
- (o) societăți aflate sub incidența legislației letone și cunoscute sub denumirea de „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;
- (p) societăți constituite în temeiul legislației Lituaniei;
- (q) societăți aflate sub incidența legislației luxemburgheze și cunoscute sub denumirea de „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „société à responsabilité limitée”, „société coopérative”, „société coopérative organisée comme une société anonyme”, „association d’assurances mutuelles”, „association d’épargne-pension”, „entreprise de nature commerciale, industrielle ou minière de l’État, des communes, des syndicats de communes, des établissements publics et des autres personnes

morales de droit public”, precum și alte societăți comerciale constituite în temeiul legislației luxemburgheze și supuse impozitului pe profit în Luxemburg;

- (r) societăți aflate sub incidența legislației ungare și cunoscute sub denumirea de „közkereseti társaság”, „betéti társaság”, „közös vállalat”, „korlátolt felelősségű társaság”, „részvénytársaság”, „egyesülés”, „közhasznú társaság”, „szövetkezet”;
- (s) societăți aflate sub incidența legislației malteze și cunoscute sub denumirea de „Kumpaniji ta' Responsabilita Limitata”, „Socjetajiet en commandite li l-kapital tagħhom maqsum f'azzjonijiet”;
- (t) societăți aflate sub incidența legislației olandeze și cunoscute sub denumirea de „naamloze vennootschap”, „besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid”, „open commanditaire vennootschap”, „coöperatie”, „onderlinge waarborgmaatschappij”, „fonds voor gemene rekening”, „vereniging op coöperatieve grondslag” și „vereniging welke op onderlinge grondslag als verzekeraar of kredietinstelling optreedt”, și alte societăți comerciale constituite în temeiul legislației olandeze supuse impozitului pe profit în Țările de Jos;
- (u) societăți aflate sub incidența legislației austriece și cunoscute sub denumirea de „Aktiengesellschaft”, „Gesellschaft mit beschränkter Haftung”, „Versicherungsvereine auf Gegenseitigkeit”, „Erwerbs und Wirtschaftsgenossenschaften”, „Betriebe gewerblicher Art von Körperschaften des öffentlichen Rechts”, „Sparkassen”, precum și alte societăți comerciale înființate în temeiul legislației austriece și supuse impozitului pe profit în Austria;
- (v) societăți aflate sub incidența legislației poloneze și cunoscute sub denumirea de „spółka akcyjna”, „spółka z ograniczoną odpowiedzialnością”, „spółdzielnia”, „przedsiębiorstwo państwowe”;
- (w) societățile comerciale sau societățile de drept civil cu formă comercială, precum și cooperativele și întreprinderile publice constituite în conformitate cu legislația portugheză;
- (x) societăți aflate sub incidența legislației române și cunoscute sub denumirea de „societăți pe acțiuni”, „societăți în comandită pe acțiuni”, „societăți cu răspundere limitată”;
- (y) societăți aflate sub incidența legislației slovene și cunoscute sub denumirea de „delniška družba”, „komanditna delniška družba”, „komanditna družba”, „družba z omejeno odgovornostjo”, „družba z neomejeno odgovornostjo”;
- (z) societăți aflate sub incidența legislației slovace și cunoscute sub denumirea de „akciová spoločnosť”, „spoločnosť s ručením obmedzeným”, „komanditná spoločnosť”, „verejná obchodná spoločnosť”, „družstvo”;
- (aa) societăți aflate sub incidența legislației finlandeze și cunoscute sub denumirea de „osakeyhtiö”/„aktiebolag”, „osuuskunta”/„andelslag”, „säästöpankki”/„sparbank” și „vakuutusyhtiö”/„försäkringsbolag”;

- (bb) societăți aflate sub incidența legislației suedeze și cunoscute sub denumirea de „aktiebolag”, „försäkringsaktiebolag”, „ekonomiska föreningar”, „sparbanker”, „ömsesidiga försäkringsbolag”;
- (cc) societăți constituite în conformitate cu legislația Regatului Unit.

ANEXA II

Belgien / Belgique

impôt des sociétés/vennootschapsbelasting

България

корпоративен данък

Česká republika

Daň z příjmů právnických osob

Danmark

selskabsskat

Deutschland

Körperschaftsteuer

Eesti

Tulumaks

Éire/Ireland

Corporation Tax

Ελλάδα

Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων κερδοσκοπικού χαρακτήρα

España

Impuesto sobre sociedades

France

Impôt sur les sociétés

Italia

Imposta sul reddito delle società

Cyprus/Kibris

Φόρος Εισοδήματος

Latvija

uzņēmumu ienākuma nodoklis

Lietuva

pelno mokestis

Luxembourg

impôt sur le revenu des collectivités

Magyarország

Társasági adó

Malta

Taxxa fuq l-income

Nederland

vennootschapsbelasting

Österreich

Körperschaftsteuer

Polska

Podatek dochodowy od osób prawnych

Portugal

imposto sobre o rendimento das pessoas colectivas

România

impozit pe profit

Slovenija

Davek od dobička pravnih oseb

Slovensko

Daň z príjmov právnických osôb

Suomi/Finland

yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund

Sverige

statlig inkomstskatt

United Kingdom

Corporation Tax

ANEXA III

Lista impozitelor nedeductibile în temeiul articolului 14

Belgien/Belgique

Droits d'enregistrement – Registratierechten

България

Niciunul

Česká republika

Niciunul

Danmark

Registreringsafgift af motorkøretøjer

Kommunal grundskyld

Kulbrinteskatt

Deutschland

Grunderwerbsteuer

Grundsteuer B

Gewerbsteuerumlage

Versicherungsteuer

Eesti

Niciunul

Éire/Ireland

Stamp Duties

Vehicle Registration Tax

Residential Property Tax

Ελλάδα

Φόρος Μεταβίβασης Ακινήτων

España

Impuesto sobre Bienes Inmuebles (IBI) / Recargo sobre el IBI

Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados

France

Foncier bati

Taxe professionnelle

Taxe sur les salaires

Taxe d'habitation

Italia

Imposta comunale sugli immobili (ICI) - Fabbricati

Imposta regionale sulle attività produttive (IRAP) – (employers' split)

Κύπρος/Kibris

Taxes on Holding Gains

Latvija

Niciunul

Lietuva

Niciunul

Luxembourg

Taxe d'abonnement sur les titres de société

Impôt commercial communal

Magyarország

Különadó

Helyi iparűzésiadó

Malta

Taxes on Holding Gains

Nederland

Overdrachtsbelasting

Overige productgebonden belastingen neg - (energy split)

Österreich

Kommunalsteuer

Polska

Podatek od nieruchomości

Portugal

Niciunul

România

Niciunul

Slovenija

Davek na izplačane plače

Slovensko

Niciunul

Suomi/Finland

Niciunul

Sverige

Fastighetsskatt

Allmän löneavgift

Särskild löneskatt

United Kingdom

National Non-Domestic Rates from Businesses

Capital Levies

FISĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ PENTRU PROPUNERI

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

- 1.1. Denumirea propunerii/inițiativei
- 1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB
- 1.3. Natura propunerii/inițiativei
- 1.4. Obiectiv(e)
- 1.5. Motivele propunerii/inițiativei
- 1.6. Durata acțiunii și a impactului financiar al acesteia
- 1.7. Tipul (tipurile) de gestiune preconizat(e)

2. MĂSURI DE GESTIONARE

- 2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare
- 2.2. Sistemul de gestionare și control
- 2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

3. IMPLICAȚIA FINANCIARĂ ESTIMATĂ A PROPUNERII/INIȚIATIVEI

- 3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară(e) de cheltuieli afectate
- 3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor
 - 3.2.1. *Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor*
 - 3.2.2. *Impactul estimat asupra creditelor operaționale*
 - 3.2.3. *Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ*
 - 3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*
 - 3.2.5. *Participarea terților la finanțare*
- 3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

FISĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ PENTRU PROPUNERI

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Denumirea propunerii/inițiativei

Propunere legislativă privind o bază fiscală consolidată comună a societăților (CCCTB)

1.2. Domeniul (domeniile) de politică în cauză în structura ABM/ABB²⁷

Politica fiscală (ABB05)

1.3. Natura propunerii/inițiativei

Propunere/inițiativă care se referă la **o acțiune nouă**

Propunerea/inițiativa se referă la **o acțiune nouă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare**²⁸

Propunerea/inițiativa se referă la **prelungirea unei acțiuni existente**

Propunerea/inițiativa se referă la **o acțiune reorientată spre o nouă acțiune**

1.4. Obiective

1.4.1. Obiectiv(e) strategic(e) multianual(e) al(e) Comisiei vizat(e) de propunere/inițiativă

CCCTB va contribui la relansarea pieței unice și a inițiativei emblematice referitoare la politica industrială din Strategia Europa 2020 și contribuie la obiectivele ample referitoare la politica industrială a Uniunii stabilite în Strategia Europa 2020.

CCCTB este o măsură de politică fiscală de simplificare a normelor fiscale, reducere a costurilor de conformare cu legislația și îndepărtare a obstacolelor fiscale pentru societățile care își desfășoară activitatea transfrontalier.

1.4.2. Obiectiv(e) specific(e) și activitatea (activitățile) ABM/ABB în cauză

Obiectivul specific nr.

Obiectivul nr. 2: Reducerea costurilor administrative și îndepărtarea obstacolelor fiscale de pe piața internă

Activități ABM/ABB în cauză

Politica fiscală (ABB05)

²⁷

ABM: gestionarea bugetului pe activități – ABB: stabilirea bugetului pe activități.

²⁸

Astfel cum sunt menționate la articolul 49 alineatul (6) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

1.4.3. *Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizat(e)*

A se preciza efectele pe care propunerea/inițiativa ar trebui să le aibă asupra beneficiarilor vizati/grupurilor vizate.

A oferi societăților posibilitatea de a aplica un sistem comun de impozitare în Uniune (o bază fiscală comună și consolidată pentru determinarea profitului societăților)

A introduce o abordare bazată pe ghișeul unic pentru declarațiile fiscale și stabilirea impozitului

A permite compensarea transfrontalieră a pierderilor

A reduce obligațiile de respectare a legislației legate de prețurile de transfer

A reduce cazurile de dublă impunere sau supraimpozitare

A reduce oportunitățile de planificare fiscală abuzivă sau neintenționată ale societăților prin aplicarea paralelă a 27 de sisteme de impozitare a profitului în Uniune.

1.4.4. *Indicatori de rezultat și de impact*

A se preciza indicatorii care permit monitorizarea realizării propunerii/inițiativei.

Punerea în aplicare totală și corespunzătoare a Directivei CCCTB de către statele membre

Aplicarea corespunzătoare în practică a prevederilor CCCTB

1.5. **Motivele propunerii/inițiativei**

1.5.1. *Cerință(e) de îndeplinit pe termen scurt sau lung*

Adoptarea CCCTB, inclusă în programul de lucru al Comisiei pe 2011 (inițiativă emblematică), până la 31.3.2011, în conformitate cu calendarul din foaia de parcurs publicată.

1.5.2. *Valoarea adăugată a implicării UE*

Introducerea unei baze fiscale comune consolidate pentru impozitul pe profit în cele 27 de state membre nu se poate realiza prin măsuri și acorduri unilaterale (naționale) sau bilaterale (transfrontaliere) între statele membre.

1.5.3. *Concluzii trase din experiențe anterioare similare*

Introducerea unui set amplu și complex de reguli și prevederi pentru facilitarea comerțului transfrontalier și eliminarea obstacolelor fiscale (supraimpozitarea sau lipsa de compensare a pierderilor) de pe piața internă este o sarcină dificilă datorită cerinței de unanimitate pentru propunerile legislative din domeniul fiscal. Propunerilor similare din trecut care vizau în principal implementarea și aplicarea obligatorie de către statele membre nu li s-a dat curs sau nu au fost considerate acceptabile de către Consiliu.

Propunerea CCCTB este construită pe o abordare opțională și bine pregătită (studii, reuniuni ale grupului de experți, consultări publice) pe parcursul unei perioade de aproape nouă ani.

1.5.4. Coerența și posibilă sinergie cu alte instrumente relevante

Este vorba despre o propunere de legislație secundară care poate fi de sine stătătoare, existând însă legături strânse cu alte inițiative de politică fiscală în domeniul impozitului pe profit, cum ar fi lucrările Grupului de lucru pentru codul de conduită, și măsuri mai specifice (directive privind impozitul pe profit care urmăresc tratarea anumitor chestiuni specifice și inițiativele de coordonare).

1.6. Durata acțiunii și a impactului financiar al acesteia

Propunere/inițiativă cu **durată limitată**

– Propunere/inițiativă în vigoare din [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA

– Impact financiar din AAAA până în AAAA

Propunere/inițiativă cu **durată nelimitată**

– Punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din 2011 până în 2015,

– urmată de o perioadă de funcționare în regim de croazieră.

1.7. Tipul (tipurile) de gestionare preconizat(e)²⁹

Gestiune centralizată direct de către Comisie

Gestiune centralizată indirectă, prin delegarea sarcinilor de implementare către:

– agenții executive

– organisme instituite de Comunități³⁰

– organisme publice naționale/organisme cu misiune de serviciu public

– persoane cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în temeiul titlului V din Tratatul privind Uniunea Europeană, identificate în actul de bază relevant în sensul articolului 49 din Regulamentul financiar

X Gestiune partajată cu state membre

Gestiune descentralizată împreună cu țări terțe

Gestiune în comun cu organizații internaționale (*de precizat*)

²⁹ Explicațiile privind modalitățile de gestionare, precum și trimerile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

³⁰ Astfel cum sunt menționate la articolul 185 din Regulamentul financiar.

Dacă se indică mai multe modalități de gestionare, se furnizează detalii suplimentare în secțiunea „Observații“.

Observații

După adoptarea în Consiliu, statelor membre le revine sarcina de a implementa și aplica în mod corespunzător regulile și prevederile directivei CCCTB.

Serviciile Comisiei trebuie să monitorizeze și să urmărească îndeaproape evoluțiile din domeniul impozitului pe profit și a posibilelor probleme întâlnite în domeniul CCCTB.

2. MĂSURI DE GESTIONARE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și raportare

A se preciza frecvența și condițiile.

Abordarea generală în legislația fiscală este de a cere statelor membre tabele de corespondență.

Statele membre trebuie să comunice textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

2.2. Sistemul de gestionare și control

2.2.1. Riscul (riscurile) identificat(e)

S-a elaborat un plan referitor la riscul legat de punerea în aplicare a directivei CCCTB, care este anexat la consultarea CIS-Net.

2.2.2. Metoda (metodele) de control prevăzută(e)

Abordare generală pentru propunerile legislative din domeniul fiscal.

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate.

Neaplicabil la nivelul UE pentru această propunere.

3. IMPLICAȚIA FINANCIARĂ ESTIMATĂ A PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară(e) de cheltuieli afectate

NICIUNUL

3.2. Impactul estimat asupra cheltuielilor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra cheltuielilor

NICIUNUL

3.2.2. Impactul estimat asupra creditelor operaționale

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

3.2.3. Impactul estimat asupra creditelor cu caracter administrativ

3.2.3.1. Rezumat

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite administrative
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite administrative, conform explicațiilor de mai jos:

milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul 2016	Anul 2017	Anul 2018	Anul 2019	2020 - 2022			TOTAL
--	--------------	--------------	--------------	--------------	-------------	--	--	-------

RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual								
Resurse umane								
Alte cheltuieli administrative	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75
Subtotal RUBRICA 5 din cadrul financiar multianual	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75

În afara RUBRICII 5³¹ din cadrul financiar multianual								
Resurse umane								
Alte cheltuieli de natură administrativă								
Subtotal: în afara RUBRICII 5 din cadrul financiar multianual								

TOTAL	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	0,250	1,75
--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	--------------	-------------

3.2.3.2. Necesarul de resurse umane estimat

- Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane
- Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimarea trebuie exprimată în valoare întreagă (sau cel mult cu o zecimală)

	Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	... a se introduce numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)
• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)					
XX 01 01 01 (la sediu și în birourile de reprezentare ale Comisiei)					
XX 01 01 02 (în delegații)					
XX 01 05 01 (Cercetare indirectă)					
10 01 05 01 (Cercetare directă)					
• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI)³²					
XX 01 02 01 (AC, INT, END din „pachetul global”)					
XX 01 02 02 (AC, AL, END, INT și JED în delegații)					
XX 01 04 yy ³³	- la sediu ³⁴				

³¹ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

³² AC = agent contractual; INT= personal interimar („Intérimaire”); JED = „Jeune Expert en Délégation” (expert tânăr în delegații); AL= agent local; END= expert național detașat.

³³ În cadrul plafonului pentru personalul extern din creditele operaționale (fostele linii „BA”).

³⁴ Fonduri structurale, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și Fondul european pentru pescuit (FEP).

	- în delegații							
XX 01 05 02 (AC, END, INT, în cadrul cercetării indirecte)								
10 01 05 02 (AC, END, INT, în cadrul cercetării directe)								
Altă linie bugetară (a se preciza)								
TOTAL								

XX este domeniul de politică sau titlul din buget în cauză.

Necesarul de resurse umane va fi acoperit de efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja gestionării acțiunii și/sau redistribuite intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, prin resurse suplimentare, care ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și ținând cont de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și agenți temporari	Personalul din momentul de față al unității TAXUD D1 se va ocupa de propunere până la adoptarea sa de către Consiliu, conform sarcinilor descrise în mandatul unității.
Personal extern	Funcționari și agenți temporari

3.2.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual*

- Propunerea/inițiativa este compatibilă cu cadrul financiar multianual actual
- Propunerea/inițiativa necesită o reprogramare a rubricii corespunzătoare din cadrul financiar multianual.

A se explica reprogramarea necesară, precizându-se liniile bugetare vizate și sumele aferente.

- Propunerea/inițiativa necesită recurgerea la instrumentul de flexibilitate sau la revizuirea cadrului financiar multianual³⁵.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizându-se rubricile și liniile bugetare vizate, precum și sumele aferente.

3.2.5. *Participarea terților la finanțare*

- Propunerea/inițiativa nu prevede cofinanțare din partea terților
- Propunerea/inițiativa prevede cofinanțare, estimată în cele ce urmează:

Credite în milioane EUR (cu 3 zecimale)

	Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	... a se introduce numărul de ani necesar pentru a reflecta durata impactului (cf. punctul 1.6)	Total

³⁵ A se vedea punctele 19 și 24 din Acordul interinstituțional.

Precizați organismul care cofinanțează								
TOTAL credite cofinanțate								

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

- Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.
- Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:
 - asupra resurselor proprii
 - asupra diverselor venituri.